Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

24 септември 2015 година*

„Държавни помощи — Обществена услуга по разпространение на радио- и телевизионни програми — Решение, с което помощта се обявява за съвместима с вътрешния пазар — Помощ, предоставена от датските власти в полза на датския обществен радио- и телевизионен оператор TV2/Danmark — Държавно финансиране, предоставено за компенсиране на разходите за изпълнение на задължения за обществена услуга — Понятие за помощ — Решение Altmark“

По дело T-674/11

TV2/Danmark A/S, установено в Оденезе (Дания), за което се явява O. Koktvedgaard, адвокат,

жалбоподател,

подпомагано от

Кралство Дания, за което се явяват първоначално C. Vang и V. Pasternak Jørgensen, в качеството на представители, впоследствие Pasternak Jørgensen, подпомагана от K. Lundgaard Hansen, адвокат, и накрая C. Thorning, в качеството на представител, подпомаган от Lundgaard Hansen и R. Holdgaard, адвокат,

встъпила страна,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват B. Stromsky, C. Støvlbæk и U. Nielsen, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

Viasat Broadcasting UK Ltd, установено в Уест Дрейтън (Обединеното кралство), за което се явяват S. Kalsmose-Hjelmborg и M. Honoré, адвокати,

встъпила страна,

с предмет искане за частична отмяна на Решение 2011/839/ЕС на Комисията от 20 април 2011 година относно мерките, приведени в действие от Дания (C 2/03) за TV2/Danmark (ОВ L 340, стр. 1),

* Език на производството: датски.

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: D. Gratsias (докладчик), председател, N. J. Forwood и C. Wetter, съдии,

секретар: C. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 януари 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

Предхождащи спора обстоятелства и фактическа обстановка

1 Жалбата по настоящото дело има за предмет искане за отмяна на Решение 2011/839/ЕС на Комисията от 20 април 2011 година относно мерките, приведени в действие от Дания (C 2/03) за TV2/Danmark (ОВ L 340, стр. 1, наричано по-нататък „обжалваното решение“), в частта, в която се констатира, че посочените мерки представляват държавни помощ, или, при условията на евентуалност, в частта, в която се констатира, че някои от тези мерки представляват нови помощи.

2 Жалбата е подадена от TV2/Danmark A/S (наричано по-нататък „TV2 A/S“ или „жалбоподателят“) — датско акционерно дружество за разпространение на радио- и телевизионни програми. TV2 A/S е създадено, за да замени, със счетоводно и данъчно действие от 1 януари 2003 г., автономното държавно предприятие TV2/Danmark (наричано по-нататък „TV2“), учредено през 1986 г. с Lov nº 335 om ændring af Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed от 4 юни 1986 г. (Закон за изменение на закона за услугата по разпространение на радио- и телевизионни програми). Също както предшественика си TV2, TV2 A/S е втората обществена телевизия в Дания, като първата е Danmarks Radio (наричано по-нататък „DR“).

3 Задачата на TV2 A/S, както и преди това на TV2, е да произвежда и разпространява национални и регионални телевизионни програми. Разпространението може да се осъществява по-специално чрез радиооборудване, чрез сателитни или кабелни системи. Датският министър на културата определя правилата относно задълженията за обществена услуга на TV2 A/S, и преди това на TV2.

4 Освен обществените радио- и телевизионни оператори, на датския национален телевизионен пазар присъстват и търговски оператори. Това са по-специално дружество Viasat Broadcasting UK Ltd (наричано по-нататък „Viasat“), от една страна, и за обединение, създадено от дружества SBS TV A/S и SBS Danish Television Ltd (наричано по-нататък „SBS“), от друга страна.

5 TV2 е създадено с помощта на държавен лихвен заем и подобно на DR дейността му трябва да се финансира от приходи от лицензионната такса, плащана от всички телевизионни зрители в Дания. Датският законодател обаче решава, че за разлика от DR, TV2 ще има възможност да получава и приходи от рекламна дейност.

6 В резултат на жалба, подадена на 5 април 2000 г. от дружеството SBS Broadcasting SA/Tv Danmark, системата за финансиране на TV2 е анализирана от Комисията на Европейските общности с Решение 2006/217/ЕО от 19 май 2004 година относно мерките, взети от Дания в полза на [TV2] (ОВ L 85, 2006 г., стр. 1 и поправка в ОВ L 368, 2006 г., стр. 1, наричано по-нататък „решението TV2 I“). Това решение обхваща периода от 1995 г. до 2002 г. и се отнася

до следните мерки: средствата, получени от лицензионната такса, прехвърлянията от фондовете, натоварени с финансирането на TV2 (фондове TV2 и Radiofonden), суми, предоставени ad hoc, освобождаването от корпоративен данък, освобождаването от лихви и от връщане на главницата на заемите, предоставени на TV2 при учредяването му, държавната гаранция за оперативните заеми, както и благоприятните условия за плащане на таксата, дължима от TV2, за използването на честота с национално покритие (наричани по-нататък общо „разглежданите мерки“). Накрая, разследването на Комисията обхваща и предоставеното на TV2 разрешение да излъчва на честоти с локално покритие, както и задължението на всички собственици на общински станции да излъчват програмите, свързани с предоставяната от TV2 обществена услуга, чрез своите съоръжения.

7 След анализа на разглежданите мерки Комисията стига до извода, че те представляват държавни помощи по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО (понастоящем член 107, параграф 1 ДФЕС). Освен това тя квалифицира тези помощи като нови помощи. От обжалваното решение (съображения 98 и 99) обаче следва, че според Комисията разрешението, предоставено на TV2 да излъчва на честоти с локално покритие, както и задължението на собствениците на общински станции да излъчват програмите на TV2, не представляват държавни помощи, тъй като не изискват прехвърляне на ресурси на държавата. Изводът на Комисията относно разглежданите мерки се основава на преценката, че схемата за финансиране на TV2, чиято цел е да компенсира разходите за предоставяната от него обществена услуга, не отговаря на второто и четвъртото от четирите условия, установени от Съда с решение от 24 юли 2003 г., Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Rec, наричано по-нататък „решението Altmark“, а що се отнася до горепосочените условия „условията Altmark“, EU:C:2003:415).

8 Освен това Комисията решава, че горепосочените помощи, предоставени от Кралство Дания на TV2 в периода между 1995 г. и 2002 г., са съвместими с вътрешния пазар в съответствие с член 86, параграф 2 ЕО (понастоящем член 106, параграф 2 ДФЕС), с изключение на сумата от 628,2 милиона датски крони (DKK), която тя квалифицира като свръхкомпенсация (съображение 163 и член 1 от решение TV2 I). Така тя разпорежда на Кралство Дания да събере тази сума заедно с лихвите (член 2 от решение TV2 I) от TV2 A/S, което междувременно заема мястото на TV2 (вж. т. 2 по-горе).

9 Тъй като възстановяването на помощта, предвидено в член 2 от решение TV2 I, води до изпадането на TV2 A/S в несъстоятелност, с писмо от 23 юли 2014 г. Кралство Дания уведомява Комисията за проект за рекапитализаця на това дружество. Що се отнася до финансираните от държавата мерки, този проект предвижда, от една страна, увеличение на капитала с 440 милиона датски крони, и от друга страна, конвертиране на държавен заем от 394 милиона датски крони в капитал. С Решение C (2004) 3632 окончателен от 6 октомври 2004 година по преписка в областта на държавните помощи № 313/2004 относно рекапитализацията на TV2 A/S (ОВ C 172, 2005 г., стр. 3, наричано по-нататък „решението за рекапитализация“) Комисията стига до извода, че двете мерки, предвидени в полза на TV2 A/S, са „необходими за възстановяването на капитала, от който TV2 [A/S] има нужда след преобразуването си в акционерно дружество, за да изпълнява задачата си за обществена услуга“ [неофициален превод] (съображение 53 от решението за рекапитализация). Като последица от това Комисията решава, че всеки елемент на държавна помощ, който би могъл да бъде свързан с предвидената рекапитализация на TV2 A/S, е съвместим с вътрешния пазар в съответствие с член 86, параграф 2 ЕО (съображение 55 от решението за рекапитализация).

10 Срещу решение TV2 I са подадени четири жалби за отмяна, от една страна, от TV2 A/S (дело T-309/04) и от Кралство Дания (дело T-317/04), и от друга страна, от конкурентите на TV2 A/S, Viasat (дело T-329/04) и SBS (дело T-336/04).

11 С решение от 22 октомври 2008 г., TV2/Дания и др./Комисия (T-309/04, T-317/04, T-329/04 и T-336/04, Сб., наричано по-нататък „съдебното решение TV2 I“, EU:T:2008:457) Общият съд отменя решение TV2 I. В решението си Общият съд приема, че Комисията основателно е достигнала до извода, че задачата за обществена услуга, поверена на TV2, съответства на определението за услуги по разпространение на радио- и телевизионни програми от общ икономически интерес (съдебно решение TV2 I, посочено по-горе, EU:T:2008:457, т. 124). Съдът обаче констатира и наличието на редица незаконосъобразности, които опорочават решение TV2 I и които в крайна сметка водят до отмяната му.

12 Така, първо, като анализира въпроса дали мерките, посочени в решение TV2 I, ангажират държавни ресурси, Общият съд констатира, че Комисията не е мотивирала решението си по отношение на отчитането de facto на рекламните приходи за 1995 г. и 1996 г. като държавни ресурси (съдебно решение TV2 I, т. 11 по-горе, EU:T:2008:457, т. 160—167). Второ, Общият съд е констатирал, че анализът на Комисията относно това дали са изпълнени второто и четвъртото условие Altmark не се основава на сериозен анализ на конкретните юридически и икономически условия, с оглед на които е определена сумата от лицензионната такса, която се полага на TV2. Следователно решение TV2 I е опорочено от липсата на мотиви по този въпрос (съдебно решение TV2 I, т. 11 по-горе, EU:T:2008:457, т. 224—233). Трето, Общият съд е констатирал, че изводите на Комисията относно преценката на съвместимостта на помощта от гледна точка на член 86, параграф 2 ЕО, и по-специално относно наличието на свръхкомпенсация, също са опорочени от липсата на мотиви. Според Общия съд тази липса на мотиви се обяснява с липсата на сериозен анализ по време на разследването на конкретните юридически и икономически условия, въз основа на които е определена сумата от лицензионната такса, която се полага на TV2 (съдебно решение TV2 I, т. 11 по-горе, EU:T:2008:457, т. 192 и 197—203).

13 Решението за рекапитализация е предмет на две жалби за отмяна, подадени от SBS и Viasat. С две определения, постановени на 24 септември 2009 г., Общият съд констатира, че предвид отмяната на решение TV2 I и тясната връзка между задължението за възстановяване на помощта, произтичащо от това решение, и мерките, предмет на решението за рекапитализация, липсва основание за постановяване на съдебно решение по същество по посочените дела (определения от 24 сепетмври 2009 г., SBS TV и SBS Danish Television/Комисия, T-12/05, EU:T:2009:357 и Viasat Broadcasting UK/Комисия, T-16/05, EU:T:2009:358).

14 След отмяната на решение TV2 I Комисията преразглежда разглежданите мерки. По този повод тя провежда консултации с Кралство Дания и с TV2 A/S, а също така получава становища от трети лица.

15 Комисията представя резултата от новия анализ на разглежданите мерки в обжалваното решение, което е предмет и на друга жалба, подадена от Viasat Broadcasting UK (дело T-125/12, Viasat Broadcasting UK/Комисия), по която Общият съд се произнася с решение от днес.

16 Обжалваното решение се отнася до мерките, приети по отношение на TV2 в периода между 1995 г. и 2002 г. В анализа си обаче Комисията взима предвид и мерките за рекапитализация, приети през 2004 г. в резултат на решение TV2 I.

17 В обжалваното решение Комисията запазва позицията си относно квалификацията на разглежданите мерки като държавни помощи по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС в полза на TV2 (съображение 153 от обжалваното решение). На първо място, тя приема, че приходите от реклама за 1995 г. и 1996 г. представляват ресурси на държавата (съображение 90 от обжалваното решение), и на второ място, проверявайки наличието на селективно предимство, тя заключава, че разглежданите марки не изпълняват второто и четвъртото условие Altmark (съображение 153 от обжалваното решение). За разлика от това, докато в решение TV2 I Комисията заключава, че сумата от 628,2 милиона датски крони представлява

свръхкомпенсация, несъвместима с член 86, параграф 2 ЕО, в обжалваното решение тя приема, че тази сума представлява резерв от собствени средства на TV2 A/S. Следователно в диспозитива на обжалваното решение тя посочва следното:

„Член 1

Мерките, приведени в действие от Дания в полза на [TV2] в периода между 1995 г. и 2002 г. под формата на ресурси от лицензионни такси и другите мерки, разгледани в настоящото решение, са съвместими с вътрешния пазар по смисъла на член 106, параграф 2 [ДФЕС]“.

18 Накрая, следва да се отбележи, че Кралство Дания взема мерки за оздравяването и преструктурирането на TV2 A/S. Така, от една страна, на 16 юни 2008 г. то изпраща уведомление за проект за помощ за оздравяване под формата на кредитна линия в полза на TV2 A/S. Тази помощ е одобрена от Комисията с Решение C(2008) 4224 окончателен от 4 август 2008 година по дело N°287/2008 относно помощта за оздравяване, предоставена на TV2 A/S (ОВ C 9, 2009 г., стр. 1). Решението на Комисията е обжалвано от Viasat. С определение от 22 март 2012 г. Общият съд, като констатира, че одобрената с въпросното решение помощ е възстановена изцяло, решава, че жалбата е останала без предмет и липсва основание за постановяване на съдебно решение по същество (определение от 22 март 2012 г., Viasat Broadcasting UK/Комисия, T-114/09, EU:T:2012:144).

19 От друга страна, с писмо от 4 февруари 2009 г. Кралство Дания уведомява Комисията за плана за рекапитализация на TV2 A/S. В Решение 2012/109/ЕС от 20 април 2011 година относно държавна помощ C 19/09 (ex N 64/09), която Дания възнамерява да приведе в действие във връзка с преструктурирането на TV2 A/S (ОВ L 50, 2012 г., стр. 21), Комисията констатира, че този план за преструктуриране е съвместим с вътрешния пазар в съответствие с член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС при някои условия, като едно от тях е забраната за привеждане в действие на мерки за помощ, предвидени с плана за преструктуриране, с мотива, че дружеството бенефициер се намира в по-добро положение. Това решение е предмет на жалба за отмяна, подадена от Viasat. Тъй като Viasat оттегля жалбата си, делото е заличено от регистъра на Общия съд с определение от 10 декември 2012 г., Viasat Broadcasting UK/Комисия (T-210/12, EU:T:2012:660).

Производство и искания на страните

20 На 30 декември 2011 г. TV2 A/S подава жалбата по настоящото дело в секретариата на Общия съд.

21 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 26 март 2012 г., Кралство Дания иска да встъпи в производството в подкрепа на исканията на TV2 A/S.

22 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 25 април 2012 г., Viasat иска да встъпи в производството в подкрепа на исканията на Комисията.

23 С определение от 13 юли 2012 г. председателят на трети състав на Общия съд уважава тези искания.

24 След промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен, в качеството му на председател, в осми състав, на който съответно е разпределено настоящото дело.

25 По предложение на съдията докладчик Общият съд (осми състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия приканва жалбоподателя и Кралство Дания да представят документи. Страните изпълняват това искане в определения срок.

26 Тъй като един от членовете на състава е възпрепятстван да заседава, на основание на член 32, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г. председателят на Общия съд определя друг съдия за попълване на състава.

27 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 15 януари 2015 г.

28 Жалбоподателят моли Общия съд:

— като главно искане, да отмени обжалваното решение в частта, в която Комисията заключава, че разглежданите мерки представляват държавни помощи по смисъла на член 107, параграф 1 от ДФЕС,

— при условията на евентуалност, да отмени обжалваното решение, в частта, в която Комисията заключава, че:

  — всички разглеждани мерки представляват нова помощ,

  — приходите от лицензионна такса, които за периода от 1997 г. до 2002 г. са преведени на TV2 и впоследствие прехвърляни на неговите регионални станции, представляват държавни помощи за TV2,

  — приходите от реклама, които през 1995 г. и 1996 г. и при закриването на фонд TV2 през 1997 г. са били преведени от фонд TV2 на TV2, представляват държавни помощи за TV2.

29 Кралство Дания моли Общия съд:

— като главно искане, да отмени обжалваното решение, в съответствие с главното искане на жалбоподателя,

— при условията на евентуалност, да отмени обжалваното решение в частта, в която Комисията заключава, че приходите от реклама, които през 1995 г. и 1996 г. и при закриването на фонд TV2 през 1997 г. са били преведени от фонд TV2 на TV2, представляват държавни помощи за TV2.

30 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

31 Viasat поддържа исканията на Комисията.

От правна страна

По допустимостта

32 Комисията не оспорва допустимостта на жалбата по настоящото дело. Обстоятелствата по делото обаче налагат да се направи анализ на този въпрос, който, при липсата на оспорване, ще бъде направен служебно в съответствие с член 113 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г.

33 Тъй като жалбоподателят е единствен бенефициер на мерките, посочени в обжалваното решение, той е процесуално легитимиран (решение от 17 септември 1980 г., Philip Morris Holland/Комисия, 730/79, Rec, EU:C:1980:209, т. 5).

34 Трябва да се припомни обаче, че допустимостта на жалба за отмяна е подчинена на условието физическото или юридическото лице, което е неин подател, да има интерес от отмяната на обжалвания акт. Интересът трябва да е възникнал и все още съществуващ и се преценява към датата на подаване на жалбата. Такъв интерес съществува, когато отмяната на обжалвания акт сама по себе си може да има правни последици или, казано по различен начин, когато жалбата може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (вж. решение TV2 I, т. 11 по-горе, EU:T:2008:457, т. 67 и 68 и цитираната съдебна практика).

35 В случая се поставя въпросът дали жалбоподателят има правен интерес от отмяната, при положение че в обжалваното решение Комисията квалифицира разглежданите мерки като държавна помощ, съвместима с общия пазар, и следователно не разпорежда на датските орани да си възстановят помощта от жалбоподателя.

36 В това отношение следва да се припомни, че от съдебната практика — постановена в рамките на жалби за отмяна, подадени от получател на помощта срещу решение на Комисията, с което разглежданата помощ се обявява за напълно съвместима с вътрешния пазар или се обявява за съвместима една от спорни мерки за финансиране — произтича, че правният интерес може да се изведе от наличието на доказан риск, че правното положение на жалбоподателите ще бъде засегнато от съдебни искове или също че рискът от съдебни искове е възникнал и съществува към датата на подаване на жалбата пред съд на Европейския съюз (вж. решение TV2 I, т. 11 по-горе, EU:T:2008:457, т. 79 и цитираната съдебна практика).

37 Досега съдебната практика признава, че е налице „доказан“ или „възникнал и съществуващ“ риск от предявяване на съдебни искове срещу жалбоподател, бенефициер на незаконосъобразна и съвместима с вътрешния пазар помощ, когато, от една страна, вече има висящ съдебен иск пред националните юрисдикции към момента на подаване на жалбата за отмяна пред Общия съд (решение от 4 април 2005 г., Sniace/Комисия T-141/03, Rec, EU:T:2005:129, т. 29 и 30) или когато този иск е предявен пред тези юрисдикции, преди Общият съд да се произнесе по жалбата за отмяна (вж. в този смисъл решение TV2 I, т. 11 по-горе, EU:T:2008:457, т. 79—81), и от друга страна, висящият пред националните юрисдикции съдебен иск, на който се позовава жалбоподателят, има за предмет помощта, посочена в решението, предмет на жалбата пред Общия съд (решение от 20 септември 2007 г., Salvat père & fils и др./Комисия (T-136/05, Сб., EU:T:2007:295, т. 41—43).

38 В случая жалбоподателят изтъква в жалбата си, че неговият легитимен и съществуващ интерес от подаването на жалба се основава на самата квалификация на разглежданите мерки като държавни помощи по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС и като нови помощи по смисъла на член 1, буква в) от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 май 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [108 ДФЕС] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8 том 1 стр. 41). Той припомня, че такава квалификация поражда за него последиците от неподаване на уведомление за съответните

мерки, а именно, както приема Съдът в точки 52 и 53 от решение от 12 февруари 2008 г., CELF и ministre de la Culture et de la Communication (C-199/06, Сб., наричано по-нататък „решението CELF“, EU:C:2008:79), задължението да възстанови на държавата лихвите за периода на неправомерност и задължението да обезщети вредите, които неговите конкуренти евентуално са претърпели поради неправомерния характер на помощта. Жалбоподателят подчертава също, че през 2006 г. Viasat е образувало пред датските юрисдикции производство, в което иска той да бъде осъден да плати такива лихви и такова обезщетение. Това производство било спряно в очакване най-напред на съдебно решение TV2 I на Общия съд, точка 11 по-горе (EU:T:2008:457), и после на новото решение на Комисията.

39 По време на съдебното заседание жалбоподателят и Viasat уточняват, че в жалбата, подадена от последното през 2006 г., се съдържат редица искания. Едно от тях, насочено срещу жалбоподателя, е за плащането на лихви за периода на неправомерност. Друго, насочено срещу Кралство Дания, е за обезщетение в полза на Viasat за преждевременното и неправомерно според него изплащане на посочените в обжалваното решение държавни помощи. Жалбоподателят и Viasat потвърждават също, че що се отнася до двете горепосочени искания, въпросната жалба все още е висяща към момента на подаването на жалбата по настоящото дело и че производството по нея е било спряно от сезираната юрисдикция в очакване на решението на Общия съд по настоящото дело.

40 Предвид тези обстоятелства следва да се приеме, че жалбоподателят е доказал надлежно наличието към момента на подаване на жалбата му на възникнал и съществуващ риск от съдебни искове по смисъла на цитираната в точки 36 и 37 по-горе съдебна практика.

41 Следователно жалбата по настоящото дело е допустима.

По съществото на спора

42 В подкрепа на исканията си жалбоподателят изтъква четири правни основания, първото от които се отнася към главното искане, а трите останали — съответно към трите искания, направени при условията на евентуалност. Тези правни основания са изведени, първото, от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС и на принципа на правната сигурност, тъй като Комисията е заключила, че разглежданите мерки представляват държавни помощи, второто, от неправилната квалификация като нова помощ на приходите от лицензионна такса, получени от TV2, както и на освобождаването му от корпоративен данък, третото, от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС, тъй като Комисията е заключила, че приходите от лицензионна такса, преведени от TV2 на неговите регионални станции, представляват държавни помощи, предоставени на TV2, и четвъртото, от грешка при прилагане на правото, тъй като Комисията е счела, че приходите от реклама, платени на TV2 чрез фонд TV2, представляват държавни помощи.

43 Първото, третото и четвъртото правно основание поставят под въпрос квалификацията на разглежданите мерки като държавни помощи. Второто правно основание поставя под въпрос, частично, квалификацията на разглежданите мерки като нови помощи. Жалбоподателят оспорва по-конкретно квалификацията на приходите от лицензионна такса и на освобождаването от корпоративен данък като нова помощ. Доколкото квалификацията като нова помощ предполага, че посочените мерки представляват държавна помощ, второто правно основание ще бъде разгледано последно след анализа на основателността на правните основания, с които жалбоподателят оспорва самото наличие на държавната помощ.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС и на принципа на правна сигурност, тъй като Комисията е заключила, че разглежданите мерки представляват държавни помощи

44 В рамките на първото правно основание жалбоподателят, подпомаган от Кралство Дания, изтъква по същество, че Комисията неправилно е квалифицирала разглежданите мерки като държавни помощи по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, както е тълкуван в решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415).

45 Като се имат предвид доводите на жалбоподателя и на Кралство Дания, трябва да се счете, че настоящото правно основание се състои от четири части, първата от които е изведена от неправилното тълкуване на член 107, параграф 1 ДФЕС, както е тълкуван в решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415). Втората част е изведена от нарушение на принципа на правната сигурност. Третата и четвъртата част са изведени от неправилната преценка съответно на второто и четвъртото условие Altmark.

46 Преди да се пристъпи към анализа на тези четири части, следва да се припомни, че квалифицирането като държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС предполага кумулативното наличие на четири условия, а именно да е налице намеса на държавата или с ресурси на държавата, тази намеса да е в състояние да засегне търговията между държавите членки, да предоставя предимство на своя получател и да нарушава или да заплашва да наруши конкуренцията (решение Altmark, точка 7 по-горе, EU:C:2003:4150, т. 75).

47 От припомнената в точка 46 по-горе дефиниция е видно, че едно от условията, които характеризират една държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, е наличието на предимство, предоставено на получателя на помощта. В това отношение в решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), Съдът приема, че доколкото намесата на държавата трябва да се приема като компенсация, която представлява насрещната престация за услугите, предоставяни от предприятията получатели в изпълнение на задълженията за обществена услуга, не може да се счете, че тя предоставя на своя получател предимство, което го поставя в по-благоприятно конкурентно положение спрямо конкурентните му предприятия. Следователно такава намеса не отговаря на едно от необходимите за наличието на държавна помощ условия и поради това не попада в обхвата на член 107, параграф 1 ДФЕС (решение от 8 май 2013 г., Libert и др., C-197/11 и C-203/11, Сб., EU:C:2013:288, т. 84).

48 Съдът обаче е формулирал четири условия, на които трябва да отговаря една компенсация, платена за изпълнение на задължения за обществена услуга, за да може да се счете в конкретния случай, че тази компенсация не предоставя предимство на своя получател, и по този начин да избегне квалификацията „държавна помощ“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решение Altmark, т. 7 по-горе, EU:C:2003:415, т. 87—94).

49 Условията Altmark са следните: първо, предприятието — получател на компенсацията, трябва да бъде действително натоварено с изпълнението на задължения за обществена услуга и тези задължения трябва да бъдат ясно определени. Второ, параметрите, въз основа на които е изчислена компенсацията, трябва да бъдат предварително установени по обективен и прозрачен начин. Трето, компенсацията не трябва да надхвърля необходимото за покриване изцяло или отчасти на разходите, направени при изпълнението на задълженията за обществена услуга, като се имат предвид свързаните с тях приходи, както и разумна печалба за изпълнението на тези задължения. Четвърто, когато изборът на предприятието, което в конкретния случай да бъде натоварено да изпълнява задължения за обществена услуга, не е направен в рамките на процедура по възлагане на обществена поръчка, позволяваща да се избере кандидат, който може да предоставя тези услуги на най-ниската за териториалната общност цена, равнището на необходимата компенсация трябва да бъде определено въз основа на анализ на разходите, които добре управлявано и подходящо оборудвано, с цел да може да удовлетвори

необходимите изисквания за обществена услуга, средно предприятие би направило, за да изпълни тези задължения, като се имат предвид свързаните с това приходи, както и разумна печалба.

50 Първото правно основание от жалбата по настоящото дело се отнася главно до тълкуването и прилагането на второто и четвъртото условие Altmark.

– По първата част, изведена от неправилното тълкуване на член 107, параграф 1 ДФЕС, както е тълкуван в решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415)

51 В рамките на първата част, на първо място, жалбоподателят, подпомаган от Кралство Дания, прави общи коментари относно тълкуването на решение Altmark, точка 7 по-горе(EU:C:2003:415), и на условията Altmark. Той поддържа, че тези условия трябва да се тълкуват с оглед на техния контекст и цел и по такъв начин, че понятието за държавна помощ да не се разпростира върху мерките, които не предоставят на предприятията предимство, което ги поставя в по-благоприятно положение спрямо техните конкуренти. Третото от тези условия, съгласно което компенсацията не трябва да надхвърля необходимото за покриване на разходите, направени при изпълнението на задълженията за обществена услуга, като се имат предвид свързаните с тях приходи, както и разумна печалба за изпълнението на тези задължения, било от основно значение за преценката за наличие на държавна помощ, а от съдебната практика, и по-специално от решение от 12 февруари 2008 г., BUPA и др./Комисия (T-289/03, Сб., наричано по-нататък „решението BUPA“, EU:T:2008:29), произтичала възможността да се дерогира прилагането на останалите условия.

52 Следва да се констатира, че с този довод жалбоподателят по същество поддържа, че като разглежда дадена мярка от гледна точка на член 107, параграф 1 ДФЕС, както е тълкуван в решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), Комисията най-напред трябва да провери дали е изпълнено третото условие Altmark и ако отговорът е утвърдителен, да не прилага второто и четвъртото условие Altmark. Така в случая Комисията нарушавала член 107, параграф 1 ДФЕС, тъй като, вместо да приложи решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415) съгласно предложената от жалбоподателя методология, тя е констатирала, че трябва да се приложат второто и четвъртото условие Altmark, без преди това да провери, в рамките на третото условие Altmark, дали предимството, предоставено на TV2 чрез разглежданите мерки, действително надхвърля необходимото за покриване на разходите, направени при изпълнението на задълженията му за обществена услуга.

53 Това тълкуване на доводите на жалбоподателя се налага, тъй като той изглежда свежда понятието за предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС до понятието за свръхкомпенсация или, иначе казано, до компенсация, която надхвърля необходимото за покриване на разходите, направени при изпълнението на задълженията за обществена услуга по смисъла на третото условие Altmark. Следователно според тази гледна точка, ако свръхкомпенсацията не съществува, предимството по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС също не съществува и мярката не може да бъде квалифицирана като държавна помощ.

54 В това отношение, от една страна, е достатъчно да се припомни, че отговаряйки на доводи, подобни на изложените от жалбоподателя, основани на по-голямата важност на третото условие Altmark, Общият съд вече е постановявал, че от напълно недвусмислените мотиви на решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), следва, че целта на всички посочени в него четири условия е квалифицирането на разглежданата мярка като държавна помощ, и по-точно установяване на наличието на предимство. Държавна намеса, която не отговаря на едно или повече от споменатите условия, трябва да се счита за държавна помощ по смисъла на член 107,

параграф 1 ДФЕС (вж. решение от 16 декември 2010 г, Нидерландия и NOS/Комисия, T-231/06 и T-237/06, Сб., EU:T:2010:525, т. 128, 145 и 146 и цитираната съдебна практика; вж. в този смисъл и решение от 6 октомври 2009 г., FAB/Комисия, T-8/06, EU:T:2009:386, т. 65).

55 Впрочем, що се отнася по-специално до съотношението между третото и второто условие Altmark, изглежда невъзможно да се констатира, че една компенсация, предоставена на предприятие получател, натоварено със задача за предоставяне на обществена услуга, не надхвърля необходимото за покриване изцяло или отчасти на разходите, направени при изпълнението на задълженията за обществена услуга, като се имат предвид свързаните с тях приходи, както и разумна печалба за изпълнението на тези задължения, без да се знаят предварително параметрите, въз основа на които е изчислен размерът на тази компенсация, което е предмет на второто условие Altmark.

56 Поради това, противно на поддържаното от жалбоподателя, всички условия Altmark трябва да са изпълнени, за да може дадена намеса на държавата да не попада в обхвата на член 107, параграф 1 ДФЕС.

57 От друга страна, за да подкрепи довода си, че е възможно да се дерогират някои условия Altmark, жалбоподателят не може да се позове надлежно и на решение BUPA, точка 51 по-горе (EU:T:2008:29). Следва да се припомни, че в това решение Общият съд разглежда валидността на решение, с което Комисията преценява, от гледна точка на член 87, параграф 1 ЕО, система за изравняване на рисковете (наричана по-нататък „RES“) на ирландския пазар за частно здравно осигуряване. Ирландската система за частно здравно осигуряване се основава по същество на задължение за отворено присъединяване на всяко лице, независимо от неговата възраст, пол или здравословно състояние и на единна тарифна система, налагана на осигурителите и изискваща всички осигурени лица да плащат една и съща вноска за един и същ вид продукт, независимо от тяхното здравословно състояние. При тези обстоятелства RES предвижда, от една страна, плащането на такса на държавен орган, Health Insurance Authority (орган по здравното осигуряване, наричан по-нататък „HIA“) от страна на осигурителите, които имат финансово по-стабилен рисков профил отколкото средния за пазара рисков профил, а от друга страна, съответно плащане от HIA на осигурителите, които имат финансово по-нестабилен рисков профил отколкото средния за пазара рисков профил. Тези плащания се извършват посредством фонд, специално създаден за тази цел и управляван от HIA. Като установява тази система на солидарност между осигурителите, RES цели да гарантира стабилността на ирландския пазар за частно здравно осигуряване и да неутрализира разликата в рисковите профили между осигурителите, за да се избегне възможността осигурителите да се насочат, чрез селективни пазарни стратегии, към нискорисковите клиенти. Комисията разглежда тази система след жалба, подадена от един от осигурителите, който поради своя финансово по-стабилен рисков профил плаща по-високи такси от останалите осигурители. След като анализира RES, Комисията достига до извода, че тя включва плащания, които са ограничени до необходимия минимум, за да компенсират осигурителите бенефициери за техните задължения да предоставят услуги от общ икономически интерес, и при това положение не включва държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО (решение BUPA, т. 51 по-горе, EU:T:2008:29, т. 27, 37, 41 и 43).

58 Именно с оглед на спецификите на описаната в точка 57 по-горе RES, а именно неутралността на тази система за компенсация по отношение на приходите и печалбите на бенефициерите, от една страна, и своеобразието на допълнителните разходи, свързани с финансово по-нестабилен рисков профил на тези бенефициери, от друга страна, Общият съд приема, че едно от условията Altmark, а именно четвъртото условие, не може да се приложи стриктно в дадения случай (решение BUPA, т. 51 по-горе, EU:T:2008:29, т. 246—248).

59 От една страна обаче, жалбоподателят не изтъква, че предоставената на TV2 компенсация има особености, аналогични на тези по делото, по което е постановено решение BUPA, точка 51 по-горе (EU:T:2008:29).

60 Всъщност, за да обоснове дерогацията от условията Altmark в настоящия случай, жалбоподателят изтъква само особения характер на самата обществена услуга по разпространение на радио- и телевизионни програми. Според жалбоподателя този особен характер на обществената услуга по разпространение на радио- и телевизионни програми е свързан с трудностите при определянето на въпросната обществена услуга. В това отношение той се позовава по-специално на Протокола за системата на публичното радиоразпръскване в държавите членки, приложен към Договора за функционирането на ЕС (наричан по-нататък „протоколът от Амстердам“). Той твърди, че при анализа на приложимостта на условията Altmark Комисията е трябвало да вземе предвид това, че съгласно протокола от Амстердам държавите членки имат правото да определят задачите за обществената услуга по разпространение на радио- и телевизионни програми общо и описателно.

61 В това отношение трябва да се припомни, че от текста на протокола от Амстердам следва, че този акт има за цел да тълкува дерогацията, предвидена в член 106, параграф 2 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 10 юли 2012 г, TF1 и др./Комисия, T-520/09, EU:T:2012:352, т. 94). Следователно той е без значение за преценката на приложимостта на критериите Altmark, които имат за цел да се установи дали е налице държавна помощ, а не дали тази помощ е съвместима с вътрешния пазар. Освен това Общият съд вече е постановявал, че не може да се приеме, че протоколът от Амстердам изключва прилагането на правилата за конкуренция и забранява на Комисията да проверява дали дадено държавно финансиране предоставя икономическо предимство на обществените радио- и телевизионни разпространители, като се основава на критериите, определени от Съда с решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415) (решение Нидерландия/Комисия, т. 54 по-горе, EU:T:2010:525, т. 149).

62 Впрочем, дори ако се признае релевантността на протокола от Амстердам по отношение на преценката за наличието на държавна помощ, той би бил приложим само по отношение на първото условие Altmark, свързано с определянето на задълженията за обществена услуга. В случая обаче не се оспорва, че първото условие Altmark е изпълнено.

63 От друга страна, противно на поддържаното от жалбоподателя, от решение BUPA, точка 51 по-горе (EU:T:2008:29), не следва, че според Общия съд може да се изключи напълно прилагането на четвъртото условие Altmark. Напротив, макар да признава, че поради особеностите на въпросната система за компенсация това условие не може да се приложи стриктно, Общият съд подчертава, че въпреки тези особености Комисията е била длъжна да се увери, че компенсацията не включва възможността да се обезщетят разходите, които могат да са резултат от липса на ефективност на бенефициерите (решение BUPA, т. 51 по-горе, EU:T:2008:29, т. 246 и 249).

64 На второ място, жалбоподателят поддържа, че като е приложила условията Altmark в случая, и по-специално второто и четвъртото от тези условия, Комисията не е отчела факта, че тези условия са приложени към обстоятелства, които предхождат решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415). От точки 228 и 232 от съдебно решение TV2 I, точка 11 по-горе (EU:T:2008:457), следвало обаче, че в такъв случай е достатъчно тези условия да са изпълнени „по същество“.

65 От една страна, в това отношение най-напред следва да се уточни, че в точка 228 от съдебно решение TV2 I, точка 11 по-горе (EU:T:2008:457), Общият съд, като подчертава, че не иззема правомощията на Комисията в областта на държавните помощи, само посочва, че предвид представените му от Кралство Дания доказателства не може да се изключи възможността начините за определяне на сумата от лицензионната такса, полагаща се на TV2, да

представляват обективни и прозрачни начини. Следователно според Общия съд не би могла да се изключи възможността сериозен анализ на тези начини евентуално да доведе до заключението, че дори преди обявяването от Съда на условията Altmark Кралство Дания е осигурило по същество спазването на второто условие Altmark. От друга страна, в точка 232 от посоченото съдебно решение Общият съд посочва, че не би могло да се изключи, че един сериозен анализ на съвкупността от условия, обусловили определянето на сумата от лицензионната такса, полагаща се на TV2 в периода на разследване, какъвто анализ Комисията е била длъжна да извърши, би могъл да доведе до извода, че Кралство Дания е следяло по същество, дори и преди Съдът да определи условията Altmark, за спазването на четвъртото от тези условия.

66 От точки 228 и 232 от съдебно решение TV2, точка 11 по-горе (EU:T:2008:457), следва, че според Общия съд един сериозен анализ на съвкупността от условия, въз основа на които е била определена сумата от лицензионната такса, която се полага на TV2 в периода на разследване, какъвто не е бил направен в решение TV2 I, би могъл да накара Комисията да стигне до извода, че в конкретния случай второто и четвъртото условие Altmark са изпълнени. Изразът „по същество“ може да означава единствено, че според Общия съд не може да се изключи, че предвид обстоятелствата в съответния случай специфичните цели на второто и четвъртото условие Altmark са постигнати. Всъщност не е логично да се твърди, че трябва да се приложат условията Altmark и същевременно чрез използването на израза „по същество“ да се посочва, че е достатъчно тези условия да са изпълнени частично.

67 Впрочем самият жалбоподател не обяснява какво разбира под прилагане „по същество“ на второто и четвъртото условие Altmark. Доводът му може да се тълкува в смисъл, че след като Комисията е приложила тези условия към обстоятелства, които предхождат постановяването на решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), тя е трябвало да тълкува тези условия по-гъвкаво, така че да ги адаптира към специфичните обстоятелства по случая.

68 Попитан по този въпрос по време на съдебното заседание, жалбоподателят се позовава на решение от 7 ноември 2012 г., CBI/Комисия (T-137/10, Сб., EU:T:2012:584, т. 85—89), от което според него произтича възможността за не толкова строго прилагане на условията Altmark, адаптирано към спецификите на съответния сектор.

69 В това отношение следва да се уточни, че в посоченото решение Общият съд разглежда валидността на решение, с което Комисията констатира, без да започва официална процедура по разследване, че компенсациите, предоставени на многопрофилните болници на бюджетна издръжка в регион Брюксел-столица (Белгия), представляват държавни помощи, съвместими с вътрешния пазар. В този контекст Общият съд посочва, че макар условията Altmark да се отнасят за всички икономически сектори без разлика, при тяхното прилагане трябва да се отчита спецификата на съответния сектор. Като се позовава в това отношение на решение BUPA, точка 51 по-горе (EU:T:2008:29), Общият съд припомня също, че предвид особеното естество на задачата за обществена услуга в някои сектори следва да се прояви гъвкавост по отношение на прилагането на решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), чрез позоваване на духа и целта на съдържащите се в него условия, по адаптиран към специфичните обстоятелства по съответния случай начин. Накрая Общият съд приема, че изработените от Съда в решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), критерии относно транспортната дейност, която безспорно представлява стопанска и конкурентна дейност, не могат да се прилагат със същата строгост в болничния сектор, който невинаги се отличава с подобно конкурентно и пазарно измерение (решение CBI/Комисия, т. 68 по-горе, EU:T:2012:584, т. 85, 86 и 89).

70 От това решение следва, че това, което може да обоснове не толкова строгото прилагане на условията Altmark в съответния случай, е липсата на конкурентно и пазарно измерение на сектора, в който осъществява дейността си получателят на компенсацията. Като се има предвид

обаче спецификата на задачата за предоставяне на обществена услуга по разпространение на радио- и телевизионни програми, подчертана от протокола от Амстердам, не може да се приеме, че секторът на разпространение на радио- и телевизионни програми няма конкурентно и пазарно измерение. В случая наличието на такова измерение се проявява по-специално в това, че TV2, което се финансира частично от рекламните приходи, осъществява дейност на пазара на телевизионната реклама. Следователно, за разлика от обстоятелствата по делото, по което е постановено решение CBI/Комисия, точка 68 по-горе (EU:T:2012:584), обстоятелствата по настоящото дело не обосновават не толкова строгото прилагане на условията Altmark.

71 Във всички случаи, въпреки уточненията, направени по време на съдебното заседание, доводът на жалбоподателя, че Комисията е трябвало да тълкува по-гъвкаво условията Altmark, така че да ги адаптира към обстоятелствата по случая, остава неясен и неточен, тъй като жалбоподателят не обяснява в какво трябва да се състои адаптирането на двете въпросни условия.

72 Освен това, ако този довод трябва да се сведе до констатацията, че в случая двете разглеждани условия трябва да се считат за изпълнени, той не би могъл да се анализира абстрактно в рамките на настоящата част, а би следвало да се разгледа по-долу заедно с доводите, изтъкнати в рамките на третата и четвъртата част, където жалбоподателят посочва, че в настоящия случай прилагането на тези две условия е опорочено от грешки.

73 С оглед на гореизложеното първата част от първото основание трябва да се отхвърли.

– По втората част, изведена от нарушението на принципа на правната сигурност

74 В рамките на втората част от настоящото правно основание жалбоподателят поддържа по същество, че обжалваното решение нарушава принципа на правната сигурност.

75 От доводите, чрез които жалбоподателят се позовава на принципа на правната сигурност, става ясно, че според него нарушението на този принцип има два аспекта.

76 От една страна, жалбоподателят изтъква, че прилагането на второто и четвъртото условие Altmark към обстоятелства, които предхождат постановяването на решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), представлява прилагане с обратно действие на въпросните условия. Според жалбоподателя обаче това прилагане с обратно действие нарушава принципа на правната сигурност.

77 От друга страна, жалбоподателят изтъква, че в случая е налице нарушение на принципа на правната сигурност, по-специално предвид това че в резултат от прилагането на условията Altmark той може да се окаже принуден да плати лихви за периода на неправомерност и обезщетение в полза на конкурентите си в съответствие с точки 52 и 53 от решение CELF, точка 38 по-горе (EU:C:2008:79). В това отношение жалбоподателят уточнява по-конкретно, че е в противоречие с принципа на правната сигурност той да понесе финансовите последици от неуведомяването на Комисията за компенсация за наложените му със закон задължения за обществена услуга, поради това че е било счетено, че схемата за компенсация не отговаря напълно на условията, формулирани със съдебно решение, постановено 25 години след приемането на посочената схема, с което властите не са имали никаква причина да се запознаят. Според жалбоподателя нарушението на принципа на правната сигурност е още по-очевидно в случая, тъй като в рамките на четвъртото условие Altmark Съдът налага на държавите членки ново задължение за действие, а именно да организират процедура за възлагане на обществена поръчка.

78 Първият довод на жалбоподателя е близък до доводите, изтъкнати от него в рамките на първата част от настоящото правно основание (вж. т. 64 по-горе). Всъщност, докато в рамките на първата част жалбоподателят изтъква, че условията Altmark би трябвало да се прилагат „гъвкаво“ към обстоятелства, които предхождат решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), в рамките на настоящата част той твърди, че принципът на правната сигурност задължава Комисията да изключи изцяло прилагането на въпросните условия към обстоятелства, които предхождат релевантното решение на Съда.

79 Първият довод трябва да се отхвърли. Най-напред следва да се припомни, че решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), е решение, постановено от Съда в рамките на преюдициално производство. Трябва да се припомни обаче, че компетентността, с която разполага Съдът по силата на член 267 ДФЕС, има за цел да се гарантира еднаквото тълкуване и прилагане от националните съдилища на правото на Съюза, и по-специално на разпоредбите с директен ефект (решение от 27 март 1980 г., Denkavit italiana, 61/79, Rec, EU:C:1980:100, т. 15), и че според установената съдебна практика постановеното в производство по преюдициално запитване решение има не конститутивно, а чисто декларативно действие, вследствие на което то произвежда действие от датата на влизане в сила на тълкуваната норма (вж. решение от 8 септември 2011 г., Q-Beef и Bosschaert, C-89/10 и C-96/10, Сб., EU:C:2011:555, т. 48 и цитираната съдебна практика). Разбира се, Съдът може по изключение, въз основа на присъщия за правния ред на Съюза общ принцип на правна сигурност и за да се избегнат сериозни сътресения, да ограничи във времето последиците от решението си и по този начин да попречи на всяко заинтересовано лице да се позове на тълкувана от Съда разпоредба, за да оспори добросъвестно установени правоотношения (вж. в този смисъл решение Denkavit italiana, посочено по-горе, EU:C:1980:100, т. 17 и решение от 19 декември 2013 г., Association Vent De Colère и др., C-262/12, Сб., т. 46 по-горе, EU:C:2013:851, т. 39 и 40). Както вече бе посочено в решение BUPA обаче, точка 51 по-горе (EU:T:2008:29, т. 158 и 159), когато се произнася с решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), Съдът решава да не приложи тази изключителна мярка.

80 Поради това, противно на поддържаното от жалбоподателя, прилагането на второто и четвъртото условие Altmark не може да се изключи с мотива, че в случая тези условия са приложени към обстоятелства, които предхождат постановяването на решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415).

81 С втория си довод жалбоподателят изглежда твърди, че в случая е налице нарушение на принципа на правната сигурност, по-специално предвид тежестта на финансовите последици, които поражда за него квалификацията като държавна помощ, в приложение на условията Altmark, на разглежданите мерки, които са били приети далеч преди постановяването на решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415).

82 Този довод също не може да бъде уважен. Всъщност от съдебната практика следва, че финансовите последици за бенефициера на мярка, за която не е направено уведомление, не са обстоятелство, което може да обоснове, от гледна точка на принципа на правната сигурност, ограничаване във времето на последиците от съдебно решение, с което Съдът тълкува член 107, параграф 1 ДФЕС в смисъл, че съответната мярка е държавна помощ (вж.в този смисъл решение Association Vent De Colère! и др., т. 79 по-горе, EU:C:2013:851, т. 40—42 и цитираната съдебна практика). От това следва, че жалбоподателят не може да се позовава на негативните финансови последици, които поражда за него прилагането на условията Altmark към разглежданите мерки и квалификацията на тези мерки като държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, както е тълкуван в решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), за да иска, в името на принципа на правната сигурност, да не се прилагат тези условия в случая.

83 Впрочем трябва да се констатира, че с доводите си жалбоподателят всъщност не цели да оспори ретроактивното прилагане на самите условия Altmark, а последиците, които произтичат от решение CELF, точка 38 по-горе (EU:C:2008:79). Всъщност целта на жалбата по настоящото дело, която впрочем обосновава правния интерес на жалбоподателя, е да се избегне евентуалното плащане на лихви за периода на неправомерност по смисъла на решение CELF, точка 38 по-горе (EU:C:2008:79), като се оспори, от една страна, квалификацията на разглежданите мерки като държавна помощ (първото, третото и четвъртото правно основание, а от друга — квалификацията им като нова помощ (второто правно основание).

84 Въпросът обаче дали е в съответствие с принципа на правната сигурност това да се натовари бенефициерът — за нещо, което към момента на настъпване на фактите е счетено за компенсация, предоставена за изпълнението на задача за обществена услуга — със задължение да възстанови определена парична сума, произтичащо от съвместното и ретроактивно прилагане на съдебни решения относно тълкуването на член 107, параграф 1 ДФЕС и член 108, параграф 3 ДФЕС, постановени много години след плащането на тази компенсация, не може да бъде разрешен в рамките на настоящия спор, който се отнася до валидността на решението, с което Комисията е квалифицирала посочената компенсация като държавна помощ. Националният съд е този, който трябва да прецени, евентуално след като оправи преюдициално запитване до Съда, дали правилата, установени с решение CELF, точка 38 по-горе (EU:C:2008:79), са приложими към обстоятелствата по настоящия случай. Във всички случаи при сегашното състояние на съдебната практика последиците от прилагането на тези принципи не могат да обосноват неприлагането или не толкова строгото прилагане на условията Altmark.

85 Накрая, противно на поддържаното от жалбоподателя, с установяването на четвъртото условие Altmark Съдът не е наложил на държавите членки ново задължение за действие, изразяващо се в това да се организира винаги и във всички случаи процедура за възлагане на обществена поръчка за избирането на предприятието, натоварено с осъществяването на задълженията за обществена услуга. Разбира се, от формулировката на това условие следва, че организирането на процедура за възлагане на обществена поръчка, която позволява да се избере кандидатът, който може да предоставя тези услуги на най-ниската за териториалната общност цена, е начин да се гарантира спазването на четвъртото условие Altmark. Съдът обаче е определил и друг начин за контрол на ефективността на изпълнението на задълженията за обществена услуга. Всъщност той е приел, че ако не е организирана процедура за възлагане на обществена поръчка, равнището на необходимата компенсация трябва да бъде определено въз основа на анализ на разходите, които добре управлявано и подходящо оборудвано, с цел да може да удовлетвори необходимите изисквания за обществена услуга, средно предприятие би направило, за да изпълни тези задължения, като се имат предвид свързаните с това приходи, както и разумна печалба.

86 От гореизложеното следва, че в случая принципът на правната сигурност допуска Комисията да квалифицира разглежданите мерки като държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, както е тълкуван в решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415).

87 Следователно втората част от първото правно основание трябва да се отхвърли.

– По третата част, изведена от преценката на начина за изчисляване на предоставената на TV2 компенсация от гледна точка на второто условие Altmark

88 С третата част от настоящото правно основание жалбоподателят, подпомаган от Кралство Дания, изтъква, че дори ако Комисията правилно е счела, че в случая са приложими всички условия Altmark и че освен това тези условия трябва да се приложат точно така, както са били определени от Съда в решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), прилагането от Комисията на второто от тези условия е опорочено от грешка при прилагане на правото.

89 Жалбоподателят и Кралство Дания изтъкват по същество, че параметрите, въз основа на които е изчислена предоставената на TV2 компенсация, и начинът, по който са приложени на практика тези параметри, са били известни предварително и са били обективни и прозрачни. Всъщност компенсацията била определена като разликата между средствата, които е трябвало да бъдат предоставени на разположение на TV2 въз основа на политическо решение (четиригодишни медийни споразумения, сключени между правителството и датския парламент), от една страна, и приходите, очаквани от реклама и други дейности, от друга страна.

90 По-точно, първо, жалбоподателят поддържа, че второто условие Altmark има по-малко значение в ситуация като тази по настоящото дело, в която необходимите за изпълнението на задълженията за обществена услуга престации могат да бъдат предложени само от някои предприятия.

91 Второ, жалбоподателят изтъква, че фактът, че определянето на задачата за предоставяне на обществена услуга по радио- и телевизионно разпръскване и определянето на разходите, свързани с изпълнението на тази задача, е оставено на преценката на компетентните политически органи, и е в съответствие със съдебната практика и приложимата правна уредба.

92 Трето, жалбоподателят и Кралство Дания упрекват Комисията, че се е ограничила до това да посочи, че датските органи не са предоставили информация относно параметрите за изчисляване на компенсацията, без да обясни за какви критерии за изчисляване евентуално би могло да става дума или какви характеристики трябва да притежават датските правила за определяне на компенсацията за обществената услуга по радио- и телевизионно разпръскване, за да съответстват на второто условие Altmark. Жалбоподателят твърди също, че с доводите си Комисията не е доказала, че датските правила за определяне на компенсацията за обществената услуга по радио- и телевизионно разпръскване не са били подходящи, за да се избегне свръхкомпенсацията.

93 Четвърто и последно, Кралство Дания твърди, че в случая тълкуването на Комисията на второто условие Altmark е неправилно, тъй като е несъвместимо с първото условие Altmark, така както е тълкувано от съдебната практика, която дава на държавите членки голяма свобода при определянето на задачата за обществена услуга. Освен това, то било прекалено широко и по този начин водело до смесване на второто, третото и четвъртото условие Altmark. Тези доводи на Кралство Дания се наслагват към доводите на жалбоподателя, който твърди, че въпросът за ефективността, поставен от Комисията и от Viasat в писмените им становища, е релевантен само при прилагането на четвъртото условие Altmark.

94 В обжалваното решение Комисията най-напред посочва релевантните разпоредби от Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed (Закона за услугата по разпространение на радио- и телевизионни програми), в сила по време на разследването, така както са представени от датските органи с писмото им от 24 март 2003 г. (съображения 105 и 106 от обжалваното решение). Тя отбелязва по-специално че министърът на културата определя размера на компенсацията за TV2 в рамките на медийно споразумение, сключено с мнозинството от политическите партии, представени в датския парламент, и че през разглеждания период, са били сключени три медийни споразумения: медийното споразумение за периода 1994—1997 г., сключено на 16 септември 1993 г., медийното споразумение за периода 1997—2000 г., сключено на 10 май 1996 г., и медийното споразумение за периода 2001—2004 г., сключено на 28 март 2000 г. По-нататък Комисията посочва, че през разглеждания период предоставената на TV2 компенсация не е била предмет на преразглеждане, дори когато приходите от реклама на TV2 намаляват през 1999 г. Освен това в съображение 108 от обжалваното решение Комисията посочва, че според датските органи компенсацията е определена чрез индексиране на цените, заплатите в бюджета и счетоводните отчети на TV2, от една страна, и чрез икономически анализ, от друга. Що се отнася до икономическия анализ, Комисията посочва, че той се състои от две проучвания, извършени от одиторската фирма KPMG през 1995 г. и 1999 г. (наричани

по-нататък „проучванията на KPMG“), чиято цел е да се анализират различните сценарии за развитие на рекламния пазар за съответните периоди на лицензионна такса, за да се оцени размерът на потенциалните рекламни приходи за TV2 и така датското правителство и датският парламент да получат по-добра основа за определяне и разпределяне на приходите от лицензионна такса. Комисията завършва анализа си в съображения 114—116 от обжалваното решение по следния начин:

„(114)
Комисията счита, че участието на датския парламент в процеса за определяне на лицензионната такса осигурява определена степен на прозрачност и обективност. Още повече че медийните споразумения, определящи размера на ресурсите от лицензионна такса, които трябва да бъдат разпределени на TV2, са сключени предварително за няколко години и след това компенсацията за TV2 никога не е коригирана през разглеждания период.

(115)
Въпреки това [проучванията на] KPMG, дават прогнози само за размера на приходите от реклама на TV2 (т.е. приходната страна). В тях не се споменава нищо [з]а разходната страна при изчисляване на компенсацията и Комисията остава с впечатлението, че медийните споразумения [се основават] единствено на индексиране на разходите на TV2 от предишните години. Всъщност датските органи твърдят, че компенсацията е определена въз основа на индексиране на цените и заплатите в бюджетите и отчетите на TV2, както и въз основа на икономическите анализи, които оценяват само приходната страна, а не разглеждат периода, обхвана[т] от медийното споразумение, сключено 16 септември 1993 г.

(116)
В допълнение, няма индикация за параметрите, които да бъдат използвани при изчисляване на компенсацията. Размерът на компенсацията е определен предварително, но вторият критерий по делото Altmark изисква самите параметри, използвани за изчисляване на компенсацията, да бъдат установени предварително по обективен и прозрачен начин“.

95 От посочените в точка 94 по-горе съображения следва, че като разглежда начина за изчисляване на компенсацията, предоставена на TV2, от гледна точка на второто условие Altmark, Комисията взема предвид факта, че размерът на тази компенсация е определен под контрола на датския парламент и въз основа на проучванията на KPMG, с които тя се запознава. В съображение 114 от обжалваното решение Комисията дори признава, че участието на датския парламент в процеса за определяне на размера на компенсацията осигурява „определена степен на прозрачност и обективност“. Освен това от посоченото съображение следва, че два други елемента — а именно фактът, че медийните споразумения определят предварително за много години размера на ресурсите от лицензионна такса, които трябва да бъдат разпределени на TV2, и фактът, че компенсацията за TV2 никога не е коригирана през разглеждания период — засилват тази „прозрачност и обективност“.

96 Въпреки това според Комисията участието на датския парламент, което гарантира „определена степен на прозрачност и обективност“, не е достатъчно, за да се счете, че начинът за изчисляване на предоставената на TV2 компенсация изпълнява второто условие Altmark. Всъщност определящият елемент, който води Комисията до извода, че това условие не е изпълнено, изглежда е фактът, че проучванията на KPMG се отнасят само до очакваните от TV2 рекламни приходи и не разглеждат разходната част при изчисляване на предоставената на TV2 компенсация, която се основавала единствено на действително направените от TV2 разходи за предишните години, увеличени чрез индексиране.

97 Така според Комисията обстоятелството, че изчисляването на размера на компенсацията, предоставена на получателя, се основава на действително направените от него разходи, не отговаря на второто условие Altmark. От това може да се достигне до извода, че според

Комисията параметрите за изчисляване на компенсацията трябва да бъдат формулирани по такъв начин, че да може да се контролира или да се влияе върху размера на разноските или разходите на получателя на компенсацията. Следователно изглежда, че според Комисията второто условие Altmark включва концепцията за ефективност на получателя на компенсацията.

98 Тълкуването на обжалваното решение, изложено в точка 97 по-горе, се потвърждава от отговора на Комисията на доводите на жалбоподателя. Всъщност в писмената защита Комисията твърди, че разсъжденията на жалбоподателя се основават единствено на суверенитета на законодателната власт и че така той не спазва техническите характеристики на изчисляването на компенсацията. Тя добавя, че ако се следват тези разсъждения, за да е изпълнено второто условие Altmark, би било достатъчно държавата членка да определи предварително размера на компенсацията, какъвто и да е той. Според Комисията обаче това условие изисква да се избере такъв параметър за изчисляване, който да не допусне свръхкомпенсация и да гарантира ефективността на обществената услуга. Комисията твърди също, че дори да се предположи, че TV2 е било единственото предприятие, което може да осигури въпросната обществена услуга, за да се избегне квалифицирането на предоставените на TV2 компенсации като държавни помощи, все пак е необходимо да се избегне свръхкомпенсация и да се гарантира ефективността на тази обществена услуга.

99 Трябва да се констатира, че концепцията на второто условие Altmark, така както произтича от обжалваното решение и както е тълкувана в светлината на писмената защита, е погрешна.

100 Всъщност, тъй като условията Altmark се отнасят до един от четирите конститутивни елемента на понятието за държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, а именно предимството, предоставено на получателя (вж. т. 46—49 по-горе), общата цел на всички тези условия е да се провери дали компенсация, предоставена на предприятие за изпълнението на задача за обществена услуга, включва икономическо предимство, което може да постави в по-благоприятно положение това предприятие спрямо конкурентните предприятия.

101 Макар всички условия Altmark да са обвързани от тази обща цел, всяко едно от тях играе самостоятелна и различна роля.

102 Второто условие Altmark, така както е формулирано в точка 90 от решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), изисква параметрите, въз основа на които е изчислена компенсацията, да бъдат предварително установени по обективен и прозрачен начин, за да се избегне възможността тя да включва икономическо предимство, което може да постави в по-благоприятно положение предприятието получател спрямо конкурентните предприятия.

103 Същността на това условие е определена в първата част от цитираното в точка 102 по-горе изречение. От него следва, че второто условие Altmark поставя три изисквания, на които трябва да отговарят параметрите за изчисляване на компенсацията, за да се гарантира, че това изчисляване е надеждно и може да бъде проверено от Комисията. Съгласно тези изисквания параметрите за изчисляване на компенсацията трябва бъдат определени предварително с прозрачна процедура и да са обективни по естеството си. От решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), по никакъв начин не следва, че второто предвидено в него условие изисква параметрите за изчисляване на компенсацията да бъдат замислени по такъв начин, че да се контролира или да се влияе върху размера на разходите, направени от получателя на тази компенсация.

104 С тълкуването си на второто условие Altmark Комисията изглежда счита, че параметрите за изчисляване на компенсацията трябва не само да бъдат обективни и установени предварително в рамките на прозрачна процедура, но и трябва да гарантират ефективността на управлението

на обществената услуга. Такова тълкуване обаче, което е несъвместимо с формулировката на второто условие Altmark, води до смесване на разглежданото понастоящем условие и четвъртото условие.

105 Възприетото от Комисията тълкуване на второто условие Altmark не намира подкрепа нито в съдебната практика, нито впрочем във втората част от изречението, с което Съдът формулира това условие, възпроизведено в точка 102 по-горе. Всъщност тази част от изречението служи само за да припомни общата за всички условия Altmark, взети заедно, цел, а не да включи във второто условие изискването за ефективност, присъщо за четвъртото условие.

106 Предвид тези елементи следва да се счете, че като изисква параметрите за изчисляване на предоставената на TV2 компенсация да бъдат формулирани по начин, който да гарантира, че задачата за обществена услуга от TV2 ще бъде изпълнена ефективно, Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото. Тъй като тази грешка се отнася до самия обхват на второто условие Altmark, тя опорочава цялата преценка на начина за изчисляване на предоставената на TV2 компенсация, извършена от Комисията в съображения 112—117 от обжалваното решение.

107 Накрая трябва да се констатира, че упреците, които жалбоподателят отправя към съображение 116 от обжалваното решение, са основателни. Всъщност, тъй като в съображения 112—115 от обжалваното решение Комисията анализира начина за изчисляване на компенсацията, представен в съображения 105—111 от това решение, изводът, формулиран в съображение 116, че „няма индикация за параметрите, които да бъдат използвани при изчисляване на компенсацията“, очевидно противоречи на предхождащия го анализ, и дори е лишен от смисъл. В това съображение Комисията само повтаря съдържанието на второто условие Altmark, без да направи връзка с това, което посочва в предходните съображения.

108 Следователно трябва да се констатира, че третата част от първото правно основание на жалбоподателя е обоснована.

109 Въпреки това следва да се припомни, че ако определени мотиви на решението могат сами по себе си да го обосноват в достатъчна степен, пороците, от които биха могли да бъдат засегнати други мотиви на акта, във всеки случай не оказват влияние върху неговата разпоредителна част. Освен това, щом като разпоредителната част на дадено решение на Комисията почива на няколко основни положения на аргументация, всяко от които само по себе си е достатъчно, за да я обоснове, този акт следва да се отмени по принцип само ако всяко от тези основни положения е опорочено от незаконосъобразност. В този случай грешка или друга незаконосъобразност, която засяга само едно от основните положения на аргументацията, не е достатъчна да обоснове отмяната на спорното решение, след като тази грешка не може да има решаващо значение за разпоредителната част, приета от институцията — автор на това решение (вж. решение от 14 декември 2005 г., General Electric/Комисия, T-210/01, Rec, EU:T:2005:456, т. 42 и 43 и цитираната съдебна практика; вж. в този смисъл също решение от 9 септември 2010 г., Evropaïki Dynamiki/Комисия, T-387/08, EU:T:2010:377, т. 59).

110 В случая, като се има предвид, от една страна, че условията Altmark са кумулативни, и от друга страна, че в обжалваното решение Комисията е счела, че не са изпълнени нито второто, нито четвъртото от тези условия, фактът, че тази част от обжалваното решение, която е свързана с второто условие Altmark, е незаконосъобразна, не е достатъчен, за да се уважи жалбата и да се отмени обжалваното решение в частта, в която констатира, че разглежданите мерки представляват държавни помощи.

111 Следователно трябва да се разгледа четвъртата част от първото правно основание, изведена от преценката на начина за изчисляване на предоставената на TV2 компенсация от гледна точка на четвъртото условие.

– По четвъртата част от първото правно основание, изведена от преценката на начина за изчисляване на предоставената на TV2 компенсация от гледна точка на четвъртото условие Altmark

112 С четвъртата част от първото правно основание жалбоподателят, подпомаган от Кралство Дания, изтъква, по аналогичен на третата част начин, че дори ако Комисията правилно е счела, че в случая са приложими всички условия, формулирани в решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), и че освен това тези условия трябва да се приложат точно така, както са били определени от Съда в посоченото решение, прилагането от Комисията на четвъртото от тези условия е опорочено от грешка при прилагане на правото.

113 На първо място, жалбоподателят поддържа, че преценката на Комисията е основана на погрешното схващане, че за разглеждания пазар и период е възможно да се определи „добре управлявано и подходящо оборудвано средно предприятие“, чието равнище на разходи може да се сравни разумно с равнището на неговите собствени разходи. Жалбоподателят изтъква, че както по принцип, така и при положение като разглежданото в настоящия случай, при което задачите за обществена услуга са поверени само на държавни предприятия, в Дания няма пазар на въпросните услуги, а следователно няма и полезна отправна точка за определяне на средните разходи, свързани със задачите за обществена услуга. Жалбоподателят е на мнение, че дадена задача може да бъде изпълнена с повече или по-малко разходи в зависимост от търсеното от органите, които определят задачите и предоставят необходимите за тяхното изпълнение средства, количество и качество. Според него обаче няма обективен отговор например на въпроса дали би било по-ефективно да се наблегне по-скоро на датските драматични продукции или на програмите относно актуални събития, с произтичащите от това разлики по отношение на разходите.

114 В това отношение трябва да се констатира, че когато предприятието, натоварено с изпълнението на задача за обществена услуга, не е избрано в рамките на процедура за възлагане на обществена поръчка, прилагането на четвъртото условие Altmark може да се сблъска с някои практически трудности. От една страна, понятието „добре управлявано и подходящо оборудвано“ предприятие неминуемо предполага широка свобода на преценка от страна на прилагащия го орган. От друга страна, сравнението между две предприятия, едното от които обществено, натоварено със задача за обществена услуга, а другото — частно, освободено от такава задача, не е лесно, тъй като предприятието, натоварено с изпълнение на задача за обществена услуга, трябва да отговаря на определени специфични изисквания за качество. В това отношение жалбоподателят посочва, че самата Комисия изглежда се е сблъскала със затрудненията, които поражда сравнението между TV2 и някое от неговите конкурентни предприятия, като в съображение 242 от обжалваното решение е признала по-конкретно, че операторите на пазара в Дания са в позиция на съпоставимост, така че да се даде възможност за пряко сравняване на коефициентите им на ефективност.

115 Все пак, въпреки трудностите, свързани с прилагането на четвъртото условие Altmark към положение като разглежданото в настоящото дело, при което предприятието, натоварено със задачите за обществена услуга не е било избрано в рамките на процедура за възлагане на обществена поръчка, доводът на жалбоподателя трябва да се отхвърли.

116 Всъщност, за разлика от процедурата за възлагане на обществена поръчка, която позволява да се избере кандидат, който може да изпълнява задачата за обществена услуга на най-ниската цена, предоставената компенсация трябва да бъде установена, като се вземе за референция едно добре управлявано и подходящо оборудвано средно предприятие. Търсенето на такова предприятие има за цел да се оптимизира размерът на счетената за необходима за изпълнението на задачата за обществена услуга компенсация и да се избегне възможността завишените разходи на едно неефективно предприятие да се вземат като референция за изчисляване на размера на тази компенсация. Всъщност, ако не е извършена оптимизация на

размера на компенсацията, не може да се изключи възможността тази компенсация да включва икономическо предимство, което може да постави в по-благоприятно положение предприятието получател спрямо неговите конкуренти.

117 Освен това, като установява четвъртото условие Altmark, Съдът посочва, че за да е изпълнено това условие, в случаите, когато получателят на компенсацията не е избран в рамките на процедура за възлагане на обществена поръчка, трябва да се намери референтно предприятие, различно от получателя. Следователно, за да е изпълнено това условие, не е достатъчно държавата членка да посочи, че предвид спецификите на задачата за обществена услуга на пазара не е възможно да се открие сравнимо с получателя на компенсацията предприятие и да се използва впоследствие това предприятие като доказателство, че самият получател е „добре управлявано и подходящо оборудвано“ предприятие по смисъла на това условие.

118 Както посочва Комисията, доводът на жалбоподателят означава, че никога няма да е възможно да се сравнят разходите на обществените радио- и телевизионни оператори поради специфичното положение на всеки един от тях и на всяка услуга от общ икономически интерес. Приемането на този довод би означавало да се изпразни изцяло от съдържание четвъртото условие Altmark.

119 Накрая и във всички случаи, в областта на разпространението на радио- и телевизионни програми голяма част от разходите на частните и обществените радио- и телевизионните оператори са сходни по същество и могат да се сравнят, включително като се вземат предвид задълженията за обществена услуга, наложени на обществените оператори. Всъщност както частните, така и обществените радио- и телевизионните оператори трябва да посрещнат разходите за права върху интелектуална собственост, разходите за продукции и копродукции, разноските за покупката на стоки и услуги, свързани с развиването на продукти и проекти, или разходите за персонала. Освен това една част от програмата и продукцията на обществените радио- и телевизионните оператори не се различава съществено от предлаганата от частните дружества, което позволява сравняването на разходите поне в известна степен. При тези обстоятелства жалбоподателят не може просто да твърди, че не може да бъде идентифицирано нито едно „добре управлявано и подходящо оборудвано средно предприятие“ по смисъла на четвъртото условие Altmark, без дори да се опита да сравни разходите си с разходите на друго предприятие, което осъществява дейност на датския пазар на разпространението на радио- и телевизионни програми или на подобен на него пазар.

120 Освен това с този довод, представен в рамките на четвъртата част от настоящото правно основание, жалбоподателят всъщност само изтъква отново това, което вече е изтъкнал в рамките на първата част от посоченото правно основание, а именно, че четвъртото условие Altmark е неприложимо в случая. Този довод обаче вече бе отхвърлен като неоснователен.

121 Следователно първият довод, изтъкнат от жалбоподателя в рамките на четвъртата част от първото правно основание, трябва да се отхвърли.

122 На второ място, жалбоподателят поддържа, че във всички случаи четвъртото условие Altmark е изпълнено по същество, тъй като по време на разглеждания период по отношение на TV2 е извършена годишна проверка от съответните органи — по-специално от Rigsrevisionen (датската сметна палата) — чиято цел е да се установи дали това предприятие е управлявано добре и ефективно и дали равнището на разходите му отговаря на изискванията, на които трябва да отговарят ефективно управляваните и подходящо оборудвани предприятия.

123 В отговор на доводите на жалбоподателя Комисията поддържа, че Кралство Дания не е доказало, че четвъртото условие Altmark е изпълнено, въпреки че именно върху него пада тежестта на това доказване. Според Комисията в представените от Кралство Дания в хода на

официалната процедура по разследване документи няма никакъв анализ на разходите, които едно добре управлявано и подходящо оборудвано средно предприятие би направило, за да изпълни въпросните задължения за обществена услуга.

124 Що се отнася най-напред до повдигнатия от Комисията въпрос за тежестта на доказване, следва да се припомни, че макар Комисията да е тази, която трябва да докаже наличието на държавна помощ в съответствие с член 10, параграф 2 във връзка с член 2, параграф 2 от Регламент № 659/1999, съответната държава членка е длъжна да предостави на Комисията всички необходими сведения, за да ѝ позволи да вземе решение относно квалификацията на разглежданата мярка и евентуално относно съвместимостта ѝ с вътрешния пазар.

125 Освен това от съдебната практика относно първото условие Altmark следва, че макар държавата членка да разполага с широко право на преценка при определяне на онова, което счита за услуга от общ икономически интерес, тя трябва да докаже, че са изпълнени поставените от първото условие Altmark изисквания относно определянето на задълженията за обществена услуга и относно това получателят на компенсацията действително да е бил натоварен с изпълнението на тези задължения (решение BUPA, т. 51 по-горе, EU:T:2008:29, т. 172).

126 Тази съдебна практика относно първото условие Altmark е приложима към четвъртото условие Altmark, от което следва, че държавата членка е длъжна да докаже, когато не е организирана процедура за възлагане на обществена поръчка, за да се избере предприятието, натоварено с изпълнението на съответната задача за обществена услуга, че равнището на компенсация, предоставена на това предприятие, е било определено въз основа на анализ на разходите, които добре управлявано и подходящо оборудвано с цел да може да удовлетвори необходимите изисквания за обществена услуга средно предприятие би направило, за да изпълни тази задача. Ако това не бъде доказано, не е изключено компенсацията, предоставена на натовареното със задачата за обществена услуга предприятие, да включва елемент на държавна помощ.

127 Що се отнася до това доказване в настоящия случай, Комисията съсредоточава анализа си върху одита на счетоводните отчети на TV2, извършен от Rigsrevisionen. В това отношение в съображения 128—135 от обжалваното решение тя подчертава, че според датските органи одитът, осъществен от Rigsrevisionen по отношение на TV2, не се изразява само във финансов и управленски одит на неговите счетоводни отчети, а включва и проверки за ефективността на това предприятие. Въпреки това според Комисията фактът, че счетоводните отчети на TV2 се внасят за одобрение от датския министъра на културата, не е достатъчно доказателство, че разходите на TV2 съответстват на разходите на едно добре управлявано средно предприятие. По-нататък Комисията посочва, че в хода на официалната процедура по разследване датските органи са посочили по-специално доклада на Rigsrevisionen от 2000 г. В този доклад продуктивността на TV2 е сравнена до известна степен с тази на DR и на определени чуждестранни обществени радио- и телевизионни оператори, а именно British Broadcasting Corporation (BBC), Sveriges Television (SVT) и Norsk Riksringkasting (NRK). От този доклад следва, че DR и TV2 са подобрили продуктивността си между 1990 г. и 1999 г. и че подобрената продуктивност на DR и TV2 е по-голяма или равна на увеличената продуктивност на другите три обществени радио- и телевизионни оператори. Комисията приема, че този доклад не е достатъчно доказателство за изпълнение на четвъртото условие Altmark, по-специално по следните причини:

— първо, Комисията оспорва ползата, от гледна точка на четвъртото условие Altmark, от последваща проверка на разходите, при положение че не е направен анализ на тези разходи, преди да се определи размерът на компенсацията,

— второ, Комисията посочва, че докладът на Rigsrevisionen от 2000 г. е изготвен след медийните споразумения, с които се определя размерът на компенсацията (вж. т. 94 по-горе). Следователно в него не е посочено, че компенсацията е била определена въз основа на разходите, които би направило едно средно предприятие в изпълнение на задачата си за обществена услуга,

— трето, в този доклад е направено сравнение с други обществени радио- и телевизионни оператори, никой от които не може да бъде счетен за „средно“ предприятие. В това отношение Комисията посочва, че от сравнението на продуктивността на DR и TV2 не могат се направят изводи относно четвъртото условие Altmark, предвид това че DR няма право да генерира приход от реклама и че неговата компенсация е била определена на същата основа като тази на TV2. Следователно DR не е среден радио- и телевизионни оператор. Що се отнася до сравнението с чуждестранните радио- и телевизионни оператори, Комисията констатира, че в доклада е сравнена само промяната на продуктивността на TV2 с тази на един от другите радио- и телевизионни оператори, но не се споменава нищо за нивото на ефективност като такова, а оттам и за самите разходи. Според Комисията тези данни не са достатъчни, за да се направи извод относно четвъртото условие Altmark, тъй като спадът на продуктивността на един телевизионен оператор може да се дължи на множество фактори,

— четвърто, Комисията посочва, че самата Rigsrevisionen е посочила в доклада си, че не е проверила по-подробно счетоводните отчети на чуждестранните радио- и телевизионни оператори и че следователно може да съществуват разлики в дейностите на тези радио- и телевизионни оператори и в методите на изчисление, използвани за отделните счетоводни позиции. Rigsrevisionen посочвало също, че целта на този доклад е да се сравни промяната на продуктивността, а не самото ниво на продуктивност и че тя не анализирала по-задълбочено причините за наблюдаваната промяна.

128 Въз основа на всички тези съображения Комисията достига до извода, че докладът на Rigsrevisionen от 2000 г. не позволява да се заключи, че разходите на TV2 съответстват на разходите, които добре управлявано и подходящо оборудвано средно предприятие би направило в изпълнение на задачата си за обществена услуга.

129 Жалбоподателят, подпомаган от Кралство Дания, критикува тези мотиви в два аспекта. От една страна, той изтъква доводи, свързани с естеството на осъществения от Rigsrevisionen одит и в частност със съображение 128 от обжалваното решение. От друга страна, той критикува преценката на Комисията относно доклада на Rigsrevisionen от 2000 г.

130 Преди да се разгледат подробно тези доводи, следва да се констатира, че чрез тях жалбоподателят цели по същество да докаже, че TV2 е „добре управлявано и подходящо оборудвано“ предприятие, което било потвърдено от годишните одити на Rigsrevisionen, на които то е подложено, и е документирано в доклада на Rigsrevisionen от 2000 г. Жалбоподателят не оспорва по-специално констатацията на Комисията, че докладът на Rigsrevisionen от 2000 г. е изготвен въз основа на медийните споразумения, които определят размера на компенсацията.

131 В това отношение в точка 117 по-горе вече бе посочено, че четвъртото условие Altmark, така както е формулирано от Съда в съдебното решение, изисква, когато получателят на компенсацията не е избран в рамките на процедура за възлагане на обществена поръчка, равнището на компенсацията да бъде определено въз основа на анализ на разходите на функциониращо при нормални пазарни условия референтно предприятие, различно от получателя на компенсацията. Трябва да се констатира, че Съдът по никакъв начин не е дал основание да се смята, че когато получателят на компенсацията не е бил избран в рамките на процедура за възлагане на обществена поръчка е възможно, за да бъде изпълнено това условие, да се докаже, че самият получател е „добре управлявано и подходящо оборудвано“ предприятие.

132 Ето защо в своята съвкупност доводите на жалбоподателя, подпомаган от Кралство Дания, не доказват, че Комисията е допуснала грешка, като е констатирала, че четвъртото условие Altmark не е изпълнено в случая. Във всички случаи и дори ако се предположи, както твърди жалбоподателят, че в случая четвъртото условие Altmark е трябвало да се приложи по същество или не толкова стриктно (вж. т. 67—72 по-горе), тези доводи пак няма да издържат изложения по-долу по-подробен анализ.

133 На първо място, що се отнася до естеството на извършения от Rigsrevisionen одит, жалбоподателят поддържа, че Комисията неправилно е счела, че той се свежда до финансов и управленски одит на счетоводните отчети. Комисията била преценила неправилно правомощията на Rigsrevisionen и ролята ѝ съгласно датското конституционно право. Според жалбоподателя Rigsrevisionen всяка година извършва проверка на счетоводните отчети на TV2 и във връзка с това проверява дали предприятието се управлява ефективно, и по-специално дали управлява ефективно разходите си. Освен това докладите на Rigsrevisionen били публични документи и се изпращали на датския парламент и на държавните инспекторати, които можели да сигнализират за наличието на евентуални нередности. Следователно тези доклади не можели да се считат единствено за документи, които служат като база за одобрението на счетоводните отчети на TV2 от датския министър на културата. Накрая, жалбоподателят счита, че твърдението на Комисията, че една последваща проверка на счетоводните отчети е ирелевантна от гледна точка на четвъртото условие Altmark, е погрешно. Всъщност според него една проверка на ефективността на управление на дадено предприятие въз основа на разходите му може да бъде извършена само впоследствие.

134 В това отношение следва да се отбележи, че в съображение 128 от обжалваното решение Комисията посочва следното:

„[о]свен това [Кралство] Дания твърди, че Националната сметна палата (Rigsrevision) е провеждала финансови и управленски одити на счетоводните отчети на TV2 като част от рутинните си оценки на TV2 и че са извършвани рутинни проверки, включително и на ефективността“.

135 В отговор на този довод в същото съображение Комисията констатира следното:

„[…] Комисията не счита, че фактът, че счетоводните отчети на TV2 са внесени за одобрение от министъра на културата, е достатъчно доказателство, че разходите на TV2 са [разходи] на едно добре управлявано [средно] предприятие“.

136 Така изглежда, че Комисията не разграничава, от една страна, одита, извършван от независим административен орган като сметната палата, в случая Rigsrevisionen, и от друга страна, одита, извършван от ресорния министър.

137 По време на съдебното заседание на въпрос на Съда относно отношението между одита, извършван от министъра на културата, и одита, извършван от Rigsrevisionen, жалбоподателят и Кралство Дания уточняват, като това не е оспорено от Комисията, че съгласно приложимото датско законодателство докладите от одита на счетоводните отчети на TV2, изготвени от последното, се внасят за одобрение от датския министър на културата, който може, въз основа на тези доклади и ако е необходимо, да предложи на датския парламент да приеме определени мерки.

138 Освен това по време на съдебното заседание страните излагат становищата си относно предоставените от жалбоподателя и от Кралство Дания в рамките на процесуално-организационните действия документи, а именно текстът на Lov om revision af

statens regnskaber (Закон за проверка на държавните счетоводни отчети), и по-специално член 3 от него, както и други нормативни разпоредби относно правомощията на Rigsrevisionen в разглеждания период.

139 От предоставените от Кралство Дания документи е видно, че в периода от 1995 г. до 2002 г. член 3 от Lov om revision af statens regnskaber е бил формулиран, както следва:

„По време на одита се проверява точността на счетоводните отчети и дали решенията, които се съдържат в тези отчети, са в съответствие с предоставените разрешения, законите и други разпоредби, както и със сключените споразумения и обичайните практики. Освен това се преценява до каква степен е взет предвид интересът от добро финансово управление при администрирането на средствата и управлението на предприятията, които са включени в счетоводните отчети“.

140 Освен това Кралство Дания предоставя текста на подготвителните работи по Lov om revision af statens regnskaber, като изтъква, че съгласно датските правни традиции този вид текстове са на особена почит. В релевантните разпоредби от посочените подготвителни работи се посочва следното:

„Съгласно член 3 от Закона за проверка на държавните счетоводни отчети одитът, извършван от Rigsrevisionen, включва, освен финансов одит, който се състои в проверка на точността на счетоводните отчети и на спазването на разрешенията и нормите, също и „[…] преценка на това до каква степен е взет предвид интересът от добро финансово управление при администрирането на средствата и управлението на предприятията, които са включени в счетоводните отчети“, [т]оест контрол относно продуктивността и ефективността. Тъй като при пазарни условия тези организационни способи функционират само отчасти, контролът на управлението се обосновава в голяма степен от идеята за заместване на пазарните механизми и на внасяния от тях коректив“.

141 Въз основа на това Кралство Дания заключава, че по време на целия разглеждан период продуктивността и ефективността на TV2 са били обект на непрекъснат контрол. Този контрол се допълвал от извънреден одит, извършен по силата на член 17, параграф 2 от Lov om revision af statens regnskaber, изводите от който се съдържали в доклада на Rigsrevisionen от 2000 г.

142 В отговор на това Viasat посочва, че годишните одити на управлението не се отнасят до продуктивността и ефективността на TV2, а само до наличието на инструменти за управление под формата на система за управление. Единственият одит относно продуктивността, на който е било подложено TV2 през разглеждания период, бил одитът, в резултат на който е съставен докладът на Rigsrevisionen от 2000 г.

143 Разбира се, от посочените от Кралство Дания разпоредби следва, че обхватът на упражнявания от Rigsrevisionen контрол надхвърля обикновения административен контрол на счетоводните отчети и се отнася до ефективността на управлението на TV2. Безспорно е обаче, че единственият документ, представен на Комисията в хода на административната процедура, който представя практическия резултат от извършения от тази институция контрол, е докладът на Rigsrevisionen от 2000 г.

144 По отношение на този доклад обаче трябва да се отбележи, че жалбоподателят само констатира, че не е оправдана критиката на Комисията, че този доклад е бил съставен след две четиригодишни медийни споразумения и не съдържа сравнения със „средни радио- и телевизионни оператори“.

145 Тези доводи не са достатъчни, за да се постави под въпрос констатацията на Комисията в съображение 135 от обжалваното решение, че докладът на Rigsrevisionen от 2000 г. не доказва, че разходите на TV2 са такива, каквито би направило едно добре управлявано средно предприятие при изпълнение на задълженията си за обществена услуга. Всъщност тази констатация се основава на множество критики на Комисията към доклада на Rigsrevisionen от 2000 г. (вж. т. 127 по-горе), които жалбоподателят не е оспорил конкретно. По-специално жалбоподателят не оспорва факта, че целта на този доклад е да анализира промяната на продуктивността на DR и на TV2 за период от десет години, а именно от 1991 г. до 2000 г., а не да установи нивото на продуктивност на тези два субекта, нито факта, че този доклад не анализира причините за увеличаването или намаляването на тази продуктивност. Данните относно промяната на продуктивност на TV2 обаче не позволяват се направят изводи относно това дали размерът на предоставената му компенсация съответства на разходите, които би направило добре управлявано и подходящо оборудвано средно предприятие в изпълнение на възложените му задължения за обществена услуга.

146 Жалбоподателят не оспорва и факта, че докладът на Rigsrevision от 2000 г. не се основава на подробен анализ на счетоводните отчети на чуждестранните радио- и телевизионни оператори, нито поставя под съмнение извода на Комисията, която поддържа, че сравнението на продуктивността на TV2 с тази на DR и на чуждестранните обществени радио- и телевизионни оператори, тоест на оператори, които не функционират при нормални пазарни условия, не позволява да се направят окончателни изводи относно четвъртото условие Altmark.

147 Накрая следва да се посочи, както прави Viasat, че въпросният доклад е бил публикуван през ноември 2000 г., тоест след сключването на последното четиригодишно медийно споразумение (вж. т. 94 по-горе). Поради това, въпреки че в доклада се констатира увеличаване на продуктивността на TV2, това не оказва влияние върху размера на компенсацията, предоставена на TV2 в разглеждания период.

148 Предвид гореизложеното следва да се приеме, че доводите на жалбоподателя не са достатъчни, за да се докаже, че като е анализирала начина за изчисляване на предоставената на TV2 компенсация от гледна точка на четвъртото условие Altmark, Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото.

149 Както вече бе подчертано, и от решение Altmark, точка 7 по-горе (EU:C:2003:415), и от последващата съдебна практика, цитирана в точка 54 по-горе, следва, че условията, които са формулирани в това решение, за да се установи, че дадена компенсация на задължения за обществена услуга не предоставя предимство на получателя на тази компенсация, са кумулативни. След като не е доказано, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото, като е констатирала, че начинът за изчисляване на компенсацията, предоставена на TV2 за изпълнението на възложените му задължения за обществена услуга, не отговаря на четвъртото условие Altmark, трябва да се констатира, че разглежданите мерки са предоставили на TV2 предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

150 Ето защо четвъртата част от първото правно основание на жалбоподателя трябва да се отхвърли.

151 От това следва, че първото правно основание трябва да се отхвърли, независимо от грешката, допусната от Комисията при преценката на второто условие Altmark.

По третото правно основание, изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС, тъй като Комисията е заключила, че приходите от лицензионна такса, преведени от TV2 на неговите регионални станции, представляват държавни помощи, предоставени на TV2

152 С третото правно основание, изтъкнато в подкрепа на второто искане, направено при условията на евентуалност, жалбоподателят посочва, че Комисията неправилно е включила в изчисляването на компенсацията приходите от лицензионна такса за периода от 1997 г. до 2002 г., които, след като са били преведени от фонд TV2 на TV2, са били прехвърлени от последното на неговите регионални станции. Всъщност след закриването в края на 1996 г. на фонд TV2, натоварен със задачата да разпределя приходите от лицензионна такса на DR между регионалните станции, законодателят възлага тази задача на TV2. Жалбоподателят поддържа, че осемте регионални станции на TV2 са самостоятелни юридически лица, които носят отговорност за собствените си програми, имат собствени продукции, приходи, разходи, управителен съвет, счетоводни отчети и персонал. В този контекст ролята на TV2 се свеждала до ролята на „разплащателен орган“ или на „канал за плащане“, като то не извличало никакво предимство от приходите, превеждани на тези станции. В този контекст TV2 не можело да бъде квалифицирано като получател на тези приходи, нито да му се търси отговорност за плащането на лихви върху посочените приходи за периода на неправомерност по смисъла на решение CELF, точка 38 по-горе (EU:C:2008:79).

153 В отговор на тези доводи Комисията изтъква, че правното основание на жалбоподателя произтича от неправилното тълкуване на съображение 194 от обжалваното решение. От това съображение само следвало, че въпросните суми са били неутрализирани при изчисляването на компенсацията. Всъщност тези суми били включени както в приходите, така и в разходите, така че на практика не са оказвали никакво влияние върху окончателното изчисляване, представено в таблица № 1, която се намира в края на съображение 195 от обжалваното решение. Комисията твърди също, че според нея TV2 не е било получател на помощта, преведена на регионалните станции, и не е извлякло никакво предимство от ролята си на посредник. Следователно не можело да се търси отговорност от жалбоподателя за лихви върху тези суми за периода на неправомерност по смисъла на решение CELF, точка 38 по-горе (EU:C:2008:79), и поради това той нямал правен интерес от жалбата за отмяна по този въпрос.

154 След обясненията на Комисията жалбоподателят признава в репликата, че третото му правно основание произтича от неправилно тълкуване на въпросното съображение, и констатира, че то може да бъде отхвърлено като лишено от предмет. По време на съдебното заседание жалбоподателят заявява, че посоченото в репликата не трябва да се тълкува в смисъл, че той оттегля това правно основание. Жалбоподателят моли Общият съд да посочи причината, поради която разбирането му на тази част от обжалваното решение е погрешно, и на тази основа да отхвърли основанието му като почиващо на погрешно схващане.

155 От своя страна Viasat се разграничава от становището на Комисията и твърди, че въпросните приходи представляват държавна помощ с получател TV2, като препраща в това отношение към съображенията си, изложени в репликата му, направена в рамките на дело T-125/12.

156 В това отношение следва да се припомни, че според съдебната практика разпоредбите на член 40, четвърта алинея от Статута на Съда и член 116, параграф 3 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г., уреждащи встъпването, допускат встъпилата страна да посочи доводи, различни от тези на страната, която подкрепя, при условие че тези доводи не изменят рамката на съдебния спор и че встъпването пак цели да се подкрепят исканията на тази страна (решение от 3 април 2003 г., Royal Philips Electronics/Комисия, T-119/02, Rec, EU:T:2003:101, т. 203 и 212). В случая трябва да се констатира, че също като Комисията Viasat иска отхвърлянето на третото правно основание. То, разбира се, изтъква доводи, различни от посочените от Комисията, но съгласно цитираната по-горе съдебна практика това не е забранено. В рамките на настоящото

дело обаче не трябва да се вземат предвид съображенията, изтъкнати от Viasat по дело T-125/12, към които то препраща, тъй като тези съображения се съдържат в документ, който се отнася до друго дело и който не е приложен към преписката по настоящото дело.

157 Що се отнася до искането на жалбоподателя да се отхвърли третото му правно основание като почиващо на погрешно схващане, трябва да се констатира, както бе посочено в точка 154 по-горе, че жалбоподателят отговаря отрицателно на въпроса дали оттегля третото си правно основание. При тези обстоятелства заявлението му, че Общият съд трябва да отхвърли това правно основание, като посочи причината, поради която е погрешно разбирането му на съображение 194 от обжалваното решение, може да се разбира само в смисъл, че според жалбоподателя третото правно основание трябва да се отхвърли само ако Общият съд потвърди предложеното от Комисията тълкуване на посоченото съображение. Заявлението на жалбоподателя обаче означава също, че ако Общият съд заключи, че въпросното съображение има различен смисъл от твърдения от Комисията, той трябва да анализира третото правно основание по същество. Ето защо, на първо място, трябва да се провери дали предложеното от Комисията тълкуване на съображение 194 от обжалваното решение е правилно.

158 Съображение 194 от обжалваното решение се намира в тази част от решението, която е посветена на преценката в светлината на член 106, параграф 2 ДФЕС на съвместимостта на предоставената на TV2 помощ с Договора за функционирането на ЕС. Той гласи следното:

„Трябва също така да бъде отбелязано, че за периода от 1997 г. до 2002 г. Комисията е включила лицензионните такси, които са били преведени на регионалните станции на TV2 [от] TV2. Комисията счита, че тъй като тези суми са били получени от TV2 и след това пре[ве]дени на регионалните станции, те трябва да бъдат включени в изчисленията както като приходи, така и като разходи, което на практика означава, че не засягат изчисленията на Комисията по-долу“.

159 Така от това съображение следва, че средствата, преведени от TV2 на неговите регионални станции, са част от предоставените на TV2 приходи от лицензионна такса. Както е видно от съображения 74, 101 и 153 от обжалваното решение обаче, Комисията е квалифицирала тези средства като държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. По дефиниция (вж. т. 46 по-горе) една държавна помощ предполага наличието на предимство, предоставено на определен получател. По принцип, когато става дума за сума, платена на едно лице, което е длъжно да я прехвърли изцяло на трето лице, не може да се говори за предимство, предоставено на лицето, което действа единствено като „разплащателен орган“ или „канал за плащане“. В този случай въпросната сума просто преминава транзитно през патримониума на последното лице. До различно заключение може да се стигне само ако се докаже, че този транзит сам по себе си носи на съответното лице облага, под формата например на лихви за времето, през което въпросната сума е била притежание на това лице.

160 Ако, както поддържа жалбоподателят, и както Комисията изглежда приема, средствата, преведени на регионалните станции от TV2, не представляват държавна помощ в полза на TV2, би било логично да се очаква Комисията да спомене специално тези средства в частта от обжалваното решение, посветена на квалификацията на разглежданите мерки като държавна помощ, за да уточни, че тези средства не попадат в тази квалификация. В релевантната част от обжалваното решение обаче не се споменава нищо в този смисъл.

161 Точно обратното, от съображения 101 и 153, които се намират в частта от обжалваното решение, посветена на квалификацията на разглежданите мерки като държавна помощ по смисъл на член 107, параграф 1 ДФЕС, безспорно следва, че според Комисията всички приходи от лицензионна такса представляват предоставена на TV2 държавна помощ. Всъщност в съображение 101 от обжалваното решение Комисията констатира, че приходите от лицензионна

такса предоставят икономическо и финансово предимство на TV2, а в съображение 153 от обжалваното решение тя заключава, че всички разглеждани мерки, включително приходите от лицензионна такса, представляват държавни помощи в полза на TV2.

162 Овен това следва да се припомни, че съображение 194 от обжалваното решение се намира в тази част от решението, която е посветена на преценката на съвместимостта с вътрешния пазар на предоставената на TV2 държавна помощ, което очевидно предполага, че е налице помощ. Така изглежда малко вероятно съображение, което се намира в тази част от обжалваното решение, да може да се тълкува в смисъл, че изключва от квалификацията „държавна помощ“ част от сумите, получени от TV2. Ако тези суми не бяха помощи, нямаше да има никаква причина те да се споменават при преценката на съвместимостта на въпросната помощ.

163 При тези обстоятелства е необходимо съображение 194 от обжалваното решение да се тълкува по различен от предложения от жалбоподателя и от Комисията начин. В това отношение следва да се вземе предвид фактът, че в частта от обжалваното решение, в която се намира съображение 194, трябва да се установи дали и доколко предоставената на TV2 помощ представлява свръхкомпенсация. Следователно съображение 194 трябва да се разбира в смисъл, че според Комисията по отношение на средствата, преведени от TV2 на регионалните станции, не става въпрос за свръхкомпенсация. Поради това тя е включила тези суми едновременно в приходите, получени от TV2 (който представляват държавна помощ), и в обоснованите разходи на TV2. Фактът обаче, че дадена сума първо е била включена в колоната с приходите, а след това същата тази сума е приспадната в колоната с разходите, „не засяга изчисленията“ на свръхкомпенсацията, както правилно се посочва в съображение 194 от обжалваното решение.

164 Ето защо трябва да се заключи, че противно на изтъкнатото от Комисията пред Общия съд, съображение 194 от обжалваното решение не може да се разбира в смисъл, че средствата, прехвърлени от TV2 на регионалните станции, не представляват помощ в полза на последното.

165 При тези обстоятелства, на второ място, трябва да се анализира основателността на доводите, които жалбоподателят изтъква в рамките на настоящото правно основание, за да оспори извода, че посочените средства представляват помощ.

166 В това отношение трябва да се посочи, че от съображенията, изложени в точки 161 и 162 по-горе, логично следва, че средствата, прехвърлени от TV2 на регионалните станции, могат да избегнат квалификацията „държавни помощи“ само когато става дума за суми, които са преведени на TV2 с единствената цел впоследствие то да ги прехвърли изцяло на регионалните станции. В този случай единственото задължение на TV2 би било да прехвърли на регионалните станции сумите, които са му били преведени за тази цел, което логично означава, че когато на TV2 не е била преведена никаква сума, то не е длъжно да прехвърля каквото и да било на регионалните станции. Само ако са изпълнени тези условия, може да се твърди, както прави TV2, че ролята му е била сведена до ролята на „разплащателен орган“ или „канал за плащане“.

167 Посочената в точка 166 по-горе хипотеза обаче не може да бъде приета, ако се окаже, че самото TV2 е поело задължения за плащане по отношение на регионалните станции, които то трябва да изпълни във всички случаи, тоест дори когато не е получило никаква сума от лицензионни такси. В този случай действително прехвърлените от TV2 на регионалните станции суми несъмнено ще представляват неговите реални разходи и ако му бъде изплатена помощ, равна на тези суми, за да му се даде възможност да посрещне тези разходи, няма да е налице свръхкомпенсация.

168 Нито един от доводите на жалбоподателя обаче не позволява да се заключи, че в случая е налице именно посочената в точка 166 по-горе хипотеза. Напротив, фактите, така както са изложени в обжалваното решение и в преписката по делото и не са оспорени от жалбоподателя, позволяват да се заключи, че по-скоро посочената в точка 167 по-горе хипотеза е тази, която съответства на действителността.

169 Всъщност от член 1 от Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, така както е приложен към жалбата на жалбоподателя в редакцията ѝ от 24 юни 1994 г., следва, че правото на разпространение на аудиовизуални програми, определено в посочения закон, е било предоставено, от една страна, на DR, и от друга — на „TV2, както е посочено в глава 4“ от този закон. В глава 4 е разположен член 18, който гласи, че „TV2 е самостоятелен субект с предмет на дейност производство и разпространение на национални и регионални телевизионни програми чрез самостоятелни програмни дейности“ и че „[в] рамките на тяхната програма регионалните станции на TV2, посочени в член 21, трябва да следят за излъчването на предавания с регионално значение“. Параграф 1 от посочения член 21 гласи, че „[м]оже да се създаде определен брой регионални станции“ и че „[в]сяка станция покрива територията на един или на няколко департамента“. Следващите параграфи от член 21 описват изискванията за създаване на регионални станции, като се уточнява, че създаването на една регионална станция трябва да бъде одобрено от министър.

170 Възпроизведеният в точка 169 по-горе текст на разглежданите разпоредби остава в сила до изменението, направено със Закона от 22 март 2001 г. След това изменение член 1 от Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed гласи следното: „Право да излъчват аудиовизуални програми, като посочените в член 2, имат следните субекти: 1) DR, както е посочено в глава 3; 2) TV2, както е посочено в глава 3 […]“. Във въпросната глава 3 е разположен член 21, който гласи, че „освен предприятие с национално значение, TV2 включва и осем регионални станции, към които е добавен съвет на регионалната общност, съставен от представители на всички сфери на културния, социалния и регионалния живот“.

171 От тези разпоредби следва, че за да изпълнява една част от поверената му от законодателя задача, а именно излъчването на регионални програми, TV2 трябва да използва услугите на регионални станции, което означава, че в замяна на това то трябва да поеме задължението да плаща подходящо възнаграждение на тези станции за въпросните услуги, което да им позволи да ги предоставят. С други думи, самото TV2 е трябвало да поеме задължения по отношение на регионалните станции и ролята му не е била сведена единствено до това да бъде „транзитен канал“ за приходите от лицензионна такса, предназначени за регионалните станции. Дори да се окаже вярно, че регионалните станции имат собствена юридическа правосубектност, различна от тази на TV2, този факт е без значение в това отношение.

172 От една страна, гореизложените съображения се потвърждават от последното, направено в хода на разглеждания период изменение на Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, тълкувано в светлината на доводите на жалбоподателя. Всъщност жалбоподателят твърди, че задачата му да преразпределя средства от лицензионни такси е прекратена от 2003 г. във връзка с преобразуването на TV2 в акционерно дружество. Именно в този момент обаче влиза в сила изменението на Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, след което член 1 от този закон гласи следното: „Право да излъчват аудиовизуални програми, като посочените в член 2, имат следните субекти: 1) DR, както е посочено в глава 4; 2) TV2, както е посочено в глава 6; 3) Регионални станции на TV2, както са посочени в глава 6 […]“. Това изменение потвърждава, че януари 2003 г. е моментът, в който регионалните станции се отделят от TV2, и че следователно вече не е било необходимо TV2 да поема задължения спрямо тези станции.

173 От друга страна, попитан по този въпрос по време на съдебното заседание, жалбоподателят потвърждава, че до края на 2002 г. той е бил задължен да финансира дейността на своите регионални станции, дори ако хипотетично TV2 не получи приходи от лицензионна такса. След като през 2003 г. регионалните станции стават независими от TV2, отпада задължението за финансирането им чрез приходите от лицензионна такса.

174 Предвид всички изложени съображения третото правно основание трябва да се отхвърли.

По четвъртото правно основание, изведено от грешка при прилагане на правото, тъй като Комисията е счела, че рекламните приходи, платени на TV2 чрез фонд TV2, представляват държавни помощи

175 С четвъртото си правно основание, изтъкнато в подкрепа на третото искане, направено при условията на евентуалност, жалбоподателят упреква Комисията в грешка при прилагане на правото, тъй като е счела за държавни помощи сумите, получени от рекламните приходи за 1995 г. и 1996 г., които са му били платени чрез фонд TV2. Жалбоподателят поддържа, че става дума за приходи от собствената му дейност, които не могат да се считат за държавни помощи.

176 За да се разбере правилно специфичният въпрос, предмет на настоящото правно основание, най-напред следва да се посочи, както следва от съдебното решение TV2 I, точка 11 по-горе (EU:T:2008:457, т. 160), че през 1995 г. и 1996 г. (за разлика от последващия период) рекламните блокове на TV2 не са били продавани от самото TV2, а от трето дружество (TV2 Reklame A/S), и доходът от тези продажби е бил прехвърлян на TV2 посредством фонд TV2.

177 В съдебното решение TV2 I, точка 11 по-горе (EU:T:2008:457, т. 162 и 167), Общият съд констатира, че в решение TV2 I Комисията на практика е смесила рекламните приходи за 1995 г. и 1996 г. с лицензионната такса и не е изпълнила задължението си за мотивиране по отношение на отчитането de facto на рекламните приходи за 1995 г. и 1996 г. като държавни ресурси. Поради това Общият съд заключава, че следва да се уважи жалбата по това дело, доколкото се отнася до рекламните приходи за 1995 г. и 1996 г., и да се отмени решение TV2 I в частта му, в която тези приходи са включени в държавните ресурси.

178 В резултат на тази отмяна в обжалваното решение Комисията трябва да преразгледа въпроса дали рекламните приходи на TV2 за 1995 г. и 1996 г. представляват държавни помощи, което тя прави в съображения 75—90 от това решение.

179 В съображение 77 от обжалваното решение Комисията посочва, че трябва да установи дали рекламните приходи за 1995 г. и 1996 г. могат да се квалифицират като държавни ресурси в светлината на решение от 13 март 2001 г., PreussenElektra (C-379/98, Rec, EU:C:2001:160). Тя приема, че за целта трябва да прецени дали тези рекламни приходи са били под контрола на държавата.

180 Комисията заключава, че случаят е именно такъв, като се позовава на предвидените в датското законодателство условия и ред за управление на тези приходи. Така тя констатира, че е било създадено независимо от TV2 акционерно дружество — дружество TV2 Reklame, което да продава рекламните блокове на TV2. Именно това дружество е в договорни отношения със своите клиенти рекламодатели (съображение 80 от обжалваното решение).

181 В съображение 81 от обжалваното решение Комисията посочва следното:

„Няма задължение за прехвърляне на приходи от TV2 Reklame към фонд TV2. Вместо това прехвърлянето е по решение на датската държава. Министърът на културата решава каква част от печалбата на TV2 Reklame следва да бъде прехвърлена във фонд TV2. Решението [се взима]

за една или повече години наведнъж с одобрението на датския парламент (Комисията по финанси). Министърът на културата [може] да реши непрехвърлената печалба да бъде използвана за погасяване на издадената по-рано държавна гаранция за TV2 Reklame или за културни цели“.

182 В бележка под линия 37, към която препраща съображение 81 от обжалваното решение, се споменава член 29 от Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, в редакцията му от 24 юни 1994 г., в подкрепа на тезата, че датският министър на културата решава каква част от рекламните приходи да бъде внесена във фонд TV2. Тази разпоредба предвижда по-специално че „[ф]онд TV2 се захранва и с печалбата, генерирана от рекламите по TV2“ и че „[м]инистърът на културата определя за една или повече години, с одобрението на Комисията по финанси на парламента, каква част от печалбата на TV2 Reklame A/S следва да бъде прехвърлена във фонд TV2“.

183 Освен това в съображение 82 от обжалваното решение Комисията констатира също, че „[н]а практика през 1995 г. и 1996 г. пълният размер на печалбата, [реализирана от рекламните приходи на TV2] е прехвърлен [от TV2 Reklame] във фонд TV2“.

184 По-нататък Комисията констатира, че няма задължение за прехвърляне на средства от фонд TV2 към TV2 всяка година. Решението за това прехвърляне се взема от датската държава и на практика през 1995 г. и 1996 г. TV2 не е получило всички рекламни приходи от фонд TV2 (съображения 84 и 85 от обжалваното решение). Освен това фонд TV2 не води отделни счетоводни отчети за рекламните приходи и за ресурсите от лицензионна такса и натрупва приходите, които не са прехвърлени към TV2. След закриването на фонд TV2 тези приходи са били прехвърлени на TV2 (съображение 86 от обжалваното решение).

185 В съображение 87 от обжалваното решение Комисията отхвърля довода на датските власти, които, като се позовават на писмо от датския министър на правосъдието от 22 ноември 2003 г., изтъкват че TV2 има права върху рекламните приходи. В писмото се уточнява, че ресурсите от фонд TV2 могат да се използват единствено за покриване на дейностите на TV2. В това отношение Комисията посочва, че в датския закон не е предвидено никакво задължение за прехвърляне на TV2 на всички рекламни приходи и че датският министър на културата трябва реши дали и каква сума следва да бъде прехвърлена на TV2.

186 Комисията припомня също, че TV2 не е имало договорни отношения с рекламодателите, както и влияние върху рекламните дейности (съображение 88 от обжалваното решение). Така в светлината на всички тези елементи Комисията приема, че датският министър на културата е имал контрол върху средствата в TV2 Reklame и фонд TV2 и че следователно рекламните приходи за 1995 г. и 1996 г., които са били прехвърлени на TV2 чрез TV2 Reklame и фонд TV2, представляват държавни ресурси (съображения 89 и 90 от обжалваното решение).

187 Жалбоподателят оспорва заключението, че рекламните приходи за 1995 г. и 1996 г. представляват държавни ресурси. Той обяснява, че специалната институционална рамка, създадена за управлението на рекламната дейност на TV2, има за цел да се избегне неуместното съобразяване с интересите на рекламодателите, което би могло да засегне програмната независимост на TV2. Именно поради това връзките с рекламодателите били поверени на отделно дружество, а именно на TV2 Reklame. Било ясно обаче и че TV2 Reklame се занимава единствено с продажбата на рекламното време на TV2 на рекламодателите. Рекламните приходи за 1995 г. и 1996 г. идвали от произведените от TV2 продукти и следователно не можели да се считат за държавни помощи.

188 Комисията, подпомагана от Viasat, оспорва тези доводи. Според нея въпросът дали рекламните приходи се контролират от държавата има решаващо значение при преценката на техния характер на държавни помощи. Комисията обаче подчертава, че именно датската държава взема

решение за прехвърлянето на рекламните приходи във фонд TV2. Освен това TV2 нямало никакво право на собственост върху средствата, включени в този фонд, и не можело да разполага свободно с тях. При положение че именно датското правителство решавало дали да прехвърли посочените средства на TV2, тези средства всъщност били под контрола на държавата. За да подкрепи тази теза на Комисията, Viasat посочва решения от 12 декември 1996 г., Air France/Комисия (T-358/94, Rec, EU:T:1996:194) и от 16 май 2000 г., Франция/Ladbroke Racing и Комисия (C-83/98 P, Rec, EU:C:2000:248), и твърди, че тези държавни ресурси могат да са от частен произход и когато са под държавен контрол.

189 Както бе посочено в точка 46 по-горе, квалифицирането като държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС предполага кумулативното наличие на четири условия, едно от които е условието за намеса на държавата или с ресурси на държавата. Всъщност, както приема Съдът в решение PreussenElektra, точка 179 по-горе (EU:C:2001:160, т. 58), посочено в точка 77 от обжалваното решение, само предимствата, предоставени пряко или непряко чрез ресурси на държава членка, се считат за помощи в горепосочения смисъл. Действително, установеното в член 107, параграф 1 ДФЕС разграничение между „помощи, предоставени от държава“, и помощи, предоставени „чрез ресурси на държава членка“, не означава, че всички предимства, предоставяни от дадена държава, представляват помощи, независимо дали са финансирани чрез държавни ресурси или не, а цели единствено да включи в това понятие предимствата, предоставени пряко от държавата, както и тези, предоставени посредством публична или частна организация, определена или учредена от тази държава.

190 От тази съдебна практика следва, че предимства, които не са предостави чрез ресурси на държава членка, в никакъв случай не могат да представляват държавна помощ (вж. в този смисъл решения PreussenElektra, т. 179 по-горе, EU:C:2001:160, т. 59—61 и от 15 юли 2004 г., Pearle и др., C-345/02, Rec, EU:C:2004:448, т. 35 и 36).

191 Съдът очертава понятието за предимство, предоставено „чрез ресурси на държава членка“, в съдебната практика, която следва да се припомни накратко по-долу.

192 Така в делото, по което е постановено решение PreussenElektra, точка 179 по-горе (EU:C:2001:160), Съдът е сезиран с мярка, предвиждаща задължение за частните електроснабдителни предприятия да изкупуват на фиксирани минимални цени електроенергията, произведена от възстановими енергийни източници. Като констатира, че това задължение не води до никакво пряко или непряко прехвърляне на държавни ресурси на предприятията, производители на този вид електроенергия, Съдът посочва, че „фактът, че задължението за изкупуване е наложено със закон и предоставя безспорно предимство на някои предприятия, не може да му придаде характера на държавна помощ“ (решение PreussenElektra, т. 179 по-горе, EU:C:2001:160, т. 61).

193 Също така в делото, по което е постановено решение Pearle и др., точка 190 по-горе (EU:C:2004:448), става дума за рекламна кампания, организирана от публична организация и финансирана със средства, събрани от нейните членове, в чиято полза се провежда кампанията, посредством вноски, задължително предназначени за организацията на тази кампания. Съдът посочва, че не изглежда рекламната кампания да е била финансирана със средства, оставени на разположение на националните власти. Тъй като разходите на публичната организация за посочената кампания изцяло се покриват от тежестите, наложени на предприятията, в чиято полза е била направена, намесата на въпросната публична организация не води до създаване на предимство, което да представлява допълнителна тежест за държавата или за тази организация (решение Pearle и др., т. 190 по-горе, EU:C:2004:448, т. 36).

194 Освен това в решение от 5 март 2009 г., UTECA (C-222/07, Сб., EU:C:2009:124, т. 47), Съдът постановява, че мярка, приета от държава членка, която задължава телевизионните оператори да предназначават 5 % от приходите от дейността си за предварителното финансиране на

европейски игрални и телевизионни филми, както и по-специално 60 % от тези 5 % — за произведения, чийто оригинален език е един от официалните езици на тази държава членка, не представлява държавна помощ в полза на киноиндустрията на същата държава членка. В това отношение Съдът е посочил, че не изглежда, че предимството, което посочената мярка осигурява на киноиндустрията на съответната държава членка, представлява предимство, което е предоставено пряко от държавата или посредством публична или частна организация, определена или учредена от тази държава, тъй като подобно предимство е резултат от обща правна уредба, която налага на телевизионните оператори, без значение дали са публични или частни, да предназначават част от приходите от дейността си за предварителното финансиране на игрални и телевизионни филми (решение UTECA, посочено по-горе, EU:C:2009:124, т. 44 и 45).

195 В светлината на съдебната практика, посочена в точки 192—194 по-горе, може да се заключи, че предимство, предоставено чрез държавни ресурси, е предимство, което, след като бъде предоставено, има отрицателно отражение върху ресурсите на държавата.

196 Най-простата форма, която може да приеме това отрицателно отражение, е прехвърлянето на държавни ресурси на този, на когото е предоставено предимството. От установената практика на Съда обаче следва, че не е необходимо във всички случаи да се установи, че е било извършено прехвърляне на държавни ресурси, за да може предоставеното на едно или на няколко предприятия предимство да се счете за държавна помощ (решения от 16 май 2002 г., Франция/Комисия, C-482/99, Rec, EU:C:2002:294, т. 36 и от 30 май 2013 г., Doux Élevage и Coopérative agricole UKL-ARREE, C-677/11, Сб., EU:C:2013:348, т. 34).

197 Последното съображение обаче не означава, че дадена мярка може да представлява държавна помощ, дори когато не става дума за предимство, предоставено чрез държавни ресурси. Впрочем такова тълкуване на съдебната практика, посочена в точка 196 по-горе, би противоречало на съдебната практика, посочена в точки 189 и 190 по-горе.

198 Съдебната практика, посочена в точка 196 по-горе, трябва да се разбира по-скоро в смисъл, че е възможно да има предимство, което дава отрицателно отражение върху ресурсите на дадена държава членка, но което не включва прехвърляне на държавни ресурси. Такъв по-специално е случаят на мярка, с която публичните власти предоставят на някои предприятия данъчно освобождаване, което, макар да не включва прехвърляне на държавни ресурси, поставя получателите в по-благоприятно финансово положение от това на други данъчнозадължени лица (вж. в този смисъл решения от 15 март 1994 г., Banco Exterior de España, C-387/92, Rec, EU:C:1994:100, т. 14 и от 19 май 1999 г., Италия/Комисия, C-6/97, Rec, EU:C:1999:251, т. 16). Отрицателното отражение на такава мярка върху ресурсите на държава членка се изразява във факта, че държавата се отказва от възможността да събере от съответните предприятия данък или аналогичен налог, който събира от други данъчнозадължени лица и който обичайно би следвало да събере и от тези предприятия. Впрочем такава мярка води точно до същия резултат, който би бил налице, ако държавата събере въпросния данък и от предприятията, бенефициери на съответната мярка, за да им го върне веднага след това, тоест да им прехвърли обратно средствата, които предварително е събрала от тях.

199 В посочените в точка 196 по-горе съдебни решения Съдът препраща именно към съдебната практика относно освобождаването от данъци, посочена в точка 198 по-горе, в подкрепа на тезата, че не е необходимо във всички случаи да се установи, че е било извършено прехвърляне на държавни ресурси, за да може предоставеното на едно или на няколко предприятия предимство да се счете за държавна помощ.

200 Макар в резултат от гореизложените съображения да е установено, че една държавна помощ предполага наличието на отрицателно отражение върху ресурсите на държава членка, остава да се определи какво следва да се разбира под „ресурси на държава членка“. Ясно е, че

притежаваните от държавата материални финансови средства безспорно представляват ресурси на държава членка. В това понятие естествено се включват и ресурсите, които държавата е получила от трети лица при упражняването на своите правомощия, по-специално чрез налагането на данъци (вж. в този смисъл решение от 17 юли 2008 г., Essent Netwerk Noord и др., C-206/06, Сб., EU:C:2008:413, т. 66).

201 В практиката на Съда и на Общия съд обаче е възприета по-общата теза, че член 107, параграф 1 ДФЕС обхваща всички парични средства, които могат да бъдат използвани ефективно от държавните органи за подкрепа на предприятия, без значение дали тези средства трайно принадлежат или не на патримониума на държавата. Поради това, макар сумите, съответстващи на съответната мярка, да не са постоянно във владение на фиска, фактът, че остават трайно под публичен контрол и следователно на разположение на компетентните национални органи, е достатъчен те да бъдат квалифицирани като ресурси на държавата (вж. решение Doux Élevage и Coopérative agricole UKL-ARREE, т. 196 по-горе, EU:C:2013:348, т. 35 и цитираната съдебна практика, и решение от 15 януари 2013 г., Aiscat/Комисия, T-182/10, Сб., EU:T:2013:9, т. 104).

202 Посочената в точка 201 по-горе съдебна практика води началото си от решение Air France/Комисия, точка 188 по-горе (EU:T:1996:194), на което се позовава Viasat. Делото, по което е постановено това решение, се отнася до придобиването на почти целия капитал на авиокомпанията Air France от дъщерно дружество, притежавано изцяло от Caisse des dépôts et consignations — специално публичноправно образувание по френското право (решение Air France/Комисия, т. 188 по-горе, EU:T:1996:194, т. 4—7). Въпросът, който се поставя в това дело, е дали използваните за тази цел средства могат да се квалифицират като държавни ресурси, тъй като Френската република изтъква, че става дума за средства от частен произход, които само се управляват от Caisse des dépôts et consignations, тъй като притежателите на тези средства могат да поискат да им бъдат върнати по всяко време (решение Air France/Комисия, т. 188 по-горе, EU:T:1996:194, т. 63).

203 Общият съд отговаря утвърдително на този въпрос. Той констатира, че внасянето и тегленето на средства в Caisse des dépôts et consignations произвежда постоянно салдо, което последното може да използва така сякаш средствата, които съответстват на това салдо, остават окончателно на негово разположение. Общият съд счита, че по този начин Caisse des dépôts et consignations може да действа като инвеститор в зависимост от развитието на пазарите, като използва на своя отговорност посоченото налично салдо. Общият съд приема, че спорната инвестиция, финансирана с наличното в Caisse des dépôts et consignations салдо, може да наруши конкуренцията по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС по същия начин, както ако тази инвестиция бе финансирана със средства, получени от данъци или налози. Общият съд добавя, че следователно тази мярка обхваща всички парични средства, които могат да бъдат използвани ефективно от държавния сектор за подкрепа на предприятия, без значение дали тези средства трайно принадлежат или не на патримониума на посочения сектор. От това той заключава, че фактът, че средствата, използвани от Caisse des dépôts et consignations, подлежат на връщане, е без значение (решение Air France/Комисия, т. 188 по-горе, EU:T:1996:194, т. 66 и 67).

204 Припомненото в точки 201 и 203 по-горе правило е потвърдено впоследствие от Съда в решение Франция/Ladbroke Racing и Комисия, точка 188 по-горе (EU:C:2000:248, т. 50), на което също се позовава Viasat.

205 Делото, по което е постановено това решение, се отнася до жалба срещу решение от 27 януари 1998 г., Ladbroke Racing/Комисия (T-67/94, Rec, EU:T:1998:7), по жалба за отмяна на решение, в което Комисията приема по-специално, че макар предоставянето на разположение на основните дружества за конни надбягвания във Франция на печалбите, непотърсени от участниците в залаганията, да служи за финансиране на социалните разходи на тези дружества, то не представлява държавна помощ, тъй като няма прехвърляне на държавни ресурси. Общият съд

приема, че въпросното решение на Комисията се основава на погрешни мотиви и поради това трябва да бъде отменено (решения Франция/Ladbroke Racing и Комисия, т. 188 по-горе, EU:C:2000:248, т. 45, и Ladbroke Racing/Комисия, посочено по-горе, EU:T:1998:7, т. 111).

206 Общият съд приема, че разглежданата в това дело мярка позволява на дружествата за конни надбягвания да посрещнат някои социални разходи и че сумите, съответстващи на непотърсените печалби, са под контрола на компетентните френски органи. От това той заключава, че доколкото националната правна уредба предвижда, че тези суми могат да се използват и за други дейности на дружествата за конни надбягвания, различни от първоначално предвидените, по този начин националният законодател действително се е отказал от средства, които по принцип трябва да бъдат внесени в държавния бюджет. Общият съд добавя, че тъй като тези средства са били използвани за финансирането на социални разходи, те представляват намаление на социалните тежести, които обичайно би трябвало да понесе едно предприятие, и следователно помощ в негова полза (решения Франция/Ladbroke Racing и Комисия, т. 188 по-горе, EU:C:2000:248, т. 47—49 и Ladbroke Racing/Комисия, т. 205 по-горе, EU:T:1998:7, т. 105—110).

207 Съдът счита, че тази преценка на Общия съд не оставя място за никаква критика от гледна точка на правната си издържаност и възпроизвежда припомнената в точка 203 по-горе формулировка, използвана в точка 67 от решение Air France/Комисия, точка 188 по-горе (EU:T:1996:194). Той добавя, че макар сумите, съответстващи на мярката за поставяне на разположение на дружествата за конни надбягвания на непотърсените печалби, да не са постоянно във владение на фиска, фактът, че остават трайно под публичен контрол и следователно на разположение на компетентните национални органи, е достатъчен те да бъдат квалифицирани като ресурси на държавата (решение Франция/Ladbroke Racing и Комисия, т. 188 по-горе, EU:C:2000:248, т. 50).

208 От тази съдебна практика може да се направи изводът, че ресурсите на държава членка, по смисъла на посочената в точка 189 по-горе съдебна практика, могат да бъдат и ресурси, които произхождат от трети лица, но които доброволно са били поставени на разположение на държавата от техните собственици (вж. примера с вложителите в Caisse de dépôt et consignations по делото, по което е постановено решение Air France/Комисия, т. 188 по-горе EU:T:1996:194), или които са били изоставени от собствениците им и тяхното управление е било поето от държавата при упражняване на нейните суверенни правомощия (вж. примера с непотърсените печалби на участниците в конни залагания по делото, по което са постановени решения Франция/Ladbroke Racing и Комисия, т. 188 по-горе, EU:C:2000:248, и Ladbroke Racing/Комисия, т. 205 по-горе, EU:T:1998:7).

209 Не може обаче да се счете, че определени ресурси се намират под публичен контрол и следователно представляват ресурси на държава членка в горепосочения смисъл само поради факта че посредством една законова мярка държавата е предписала на трето лице да използва с конкретна цел собствените си средства. Така в делото, по което е постановено решение PreussenElektra, точка 179 по-горе (EU:C:2001:160), фактът, че държавата е задължила частните електроснабдителни предприятия да използват собствените си средства, за да изкупуват на фиксирани минимални цени електроенергията, произведена от възстановими енергийни източници, не води Съда до това да заключи, че ресурсите на тези предприятия се намират под публичен контрол и представляват ресурси на държава членка. Същото важи и за делото, по което е постановено решение UTECA, точка 194 по-горе (EU:C:2009:124), в което държавата задължава телевизионните оператори да използват определена част от приходите от дейността си с конкретна цел (предварителното финансиране на европейски игрални и телевизионни филми).

210 Настоящото правно основание трябва да се анализира именно в светлината на всички гореизложени съображения. В това отношение следва да се посочи, както прави Комисията, че отговорът на въпроса дали рекламните приходи за 1995 г. и 1996 г., прехвърлени от TV2 Reklame на TV2 чрез фонд TV2, представляват „ресурси на държава членка“ по смисъла на горепосочената съдебна практика, има решаващо значение за преценката на настоящото правно основание.

211 Няма съмнение, че рекламните приходи, за които става дума в настоящото правно основание, представляват насрещната парична престация на рекламодателите за предоставянето на тяхно разположение на рекламното време на TV2. Следователно в основата си тези приходи не се извличат от ресурси на държавата, а от частни ресурси, тези на рекламодателите. Ето защо въпросът е дали може правомерно да се счете, че тези ресурси от частен произход се контролират от датските органи, какъвто е случаят с ресурсите, разглеждани в делата, довели до постановяване на посочените в точка 188 по-горе съдебни решения.

212 В случая това не е така. За разлика от споменатите дела, в случая не става дума нито за ресурси, поставени доброволно на разположение на държавата от техните собственици, нито за ресурси, изоставени от техните собственици, чието управление е поето от държавата. В случая намесата на датската държава се изразява по-конкретно в това да определи тази част от разглежданите ресурси (рекламни приходи, събирани от TV2 Reklame), която ще бъде прехвърлена на TV2 чрез фонд TV2. Датските органи имат единствено възможността да решат, ако поискат, че TV2 няма да получи изцяло, а само част от тези ресурси. С други думи, датските органи притежават правомощието да определят максималната сума, извлечена от тези ресурси, която ще бъде прехвърлена на TV2. В съответствие с изложеното в точка 209 по-горе съображение обаче това правомощие не може да се счете за достатъчно, за да се заключи, че става въпрос за ресурси под публичен контрол.

213 Всъщност мярката, разглеждана по настоящото дело, е аналогична с мярката по делото, по което е постановено решение PreussenElektra, точка 179 по-горе (EU:C:2001:160), с тази разлика, че в последното държавата е фиксирала минимални цени за изкупуването на електроенергията, произведена от възстановими енергийни източници, а в случая датските органи са могли по същество да определят максималната сума, която TV2 Reklame трябва да прехвърли на TV2, за предоставянето на разположение от последното на рекламно време на клиенти на първото.

214 Ако в съответствие с инструкциите на датските органи TV2 Reklame задържи част от рекламните приходи и я предостави на разположение на тези органи, тази част от рекламните приходи ще представлява ресурси на датската държава. Няма причина да се счете обаче, че останалата част от рекламните приходи, която не е била задържана от TV2 Reklame, представлява ресурси на държавата.

215 Фактът, както се посочва в съображение 81 от обжалваното решение, че рекламните приходи, които не са били задържани от TV2 Reklame, са били внесени във фонд TV2, а не са били прехвърлени направо на TV2, и че няма задължение за прехвърляне на средства от фонд TV2 към TV2 всяка година, не може да доведе до друг извод.

216 Комисията не оспорва твърдението на Кралство Дания, посочено в точка 87 от обжалваното решение, че ресурсите от фонд TV2 могат да се използват единствено за покриване на дейностите на TV2 и че следователно в крайна сметка е налице правно задължение за прехвърляне на рекламните приходи от фонд TV2 към TV2. В същото съображение от обжалваното решение тя само припомня, че „по закон няма задължение за прехвърляне на целите приходи от реклама на TV2“. Комисията добавя, че „на практика министърът [на културата трябва] да вземе конкретно решение за това дали да бъдат прехвърлени средства на TV2 и, ако е така, в какъв размер“.

217 Както бе посочено по-горе обаче, фактът, че датският министър на културата може да задържи част от рекламните приходи, не означава, нито че незадържаният остатък представлява ресурси на държавата, нито че прехвърлянето му на фонд TV2 и в крайна сметка на TV2 представлява държавна помощ в полза на последното.

218 Посочената в съображение 89 от обжалвано решение липса на договорни отношения между рекламодателите и TV2 или на влияние на последното върху рекламните дейности също е без значение. Както бе посочено по-горе, това, което е от значение в случая, не е наличието на договорни отношения между TV2 и рекламодателите, а това дали рекламните приходи могат да се квалифицират като „ресурси на държавата“ или не. Вече обаче бяха обяснени причините, поради които тези приходи не могат да се квалифицират по този начин.

219 Във всички случаи трябва да се посочи, че рекламодателите, от които идват рекламните приходи, имат договорни отношения с TV2 Reklame. Що се отнася до TV2, съгласно датското законодателство то е длъжно да предостави рекламно време на TV2 Reklame, което го продава на своите клиенти рекламодатели. В замяна на това TV2 получава от TV2 Reklame определена от датския министър на културата част от рекламните приходи, реализирани от последното, като тази част може да достигне 100 % от тези приходи. Както бе посочено неколкократно, така прехвърлената на TV2 чрез фонд TV2 част от тези приходи не се извлича от ресурси на държавата и следователно не може да представлява държавна помощ.

220 От всички изложени съображения следва, че като е квалифицирала в обжалваното решение рекламните приходи за 1995 г. и 1996 г. като държавна помощ, Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото. Следователно настоящото правно основание е обосновано. Ето защо следва да се уважи четвъртото правно основание и да се отмени обжалваното решение в частта, в която квалифицира като държавни помощи горепосочените рекламни приходи, получени от TV2 чрез TV2 Reklame и фонд TV2.

По второто правно основание, изведено от неправилната квалификация като нова помощ на приходите от лицензионна такса, получени от TV2, както и на освобождаването му от корпоративен данък

221 С второто си правно основание жалбоподателят изтъква, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото, като не е квалифицирала схемата за финансиране на TV2 чрез лицензионна такса като съществуваща помощ. Освен това той поддържа, че освобождаването му от корпоративен данък също е трябвало да се квалифицира като съществуваща помощ.

222 В това отношение най-напред трябва да се припомни, че установените от Договора за функционирането на ЕС процедурни правила в областта на държавните помощи са различни в зависимост от това дали помощите са съществуващи или нови помощи. Ако по отношение на първите се прилага член 108, параграфи 1 и 2 ДФЕС, вторите се уреждат в хронологичен ред в параграфи 3 и 2 от същата разпоредба (решение от 23 октомври 2002 г., Diputación Foral de Guipúzcoa и др./Комисия, T-269/99, T-271/99 и T-272/99, Rec, EU:T:2002:258, т. 1).

223 Що се отнася до съществуващите помощи, член 108, параграф 1 ДФЕС оправомощава Комисията да осъществява постоянно наблюдение върху тях в сътрудничество с държавите членки. В рамките на това наблюдение Комисията предлага на държавите членки всички подходящи мерки, които са необходими за последователно развитие или функциониране на вътрешния пазар. По-нататък член 108, параграф 2 ДФЕС гласи, че ако Комисията, след като е уведомила всички заинтересовани страни да представят своите мнения, установи, че помощта, предоставена от държавата или чрез ресурси на държавата, е несъвместима с вътрешния пазар

в съответствие с член 107, или че тази помощ е била използвана не по предназначение, тя взема решение, че съответната държава членка е задължена да отмени или измени тази помощ в срок, който Комисията определя.

224 В съответствие с член 108, параграф 3 ДФЕС Комисията трябва да бъде уведомена предварително за новите помощи, които не могат да започнат да се прилагат, докато процедурата не доведе до постановяването на окончателно решение. По силата на същата разпоредба Комисията без забавяне започва процедурата, предвидена в член 108, параграф 2 ДФЕС, ако счете, че определен проект е несъвместим с вътрешния пазар.

225 От това следва, че ако Комисията приложи към съществуваща помощ процедурата за новите помощи, предвидена в член 108, параграфи 2 и 3 ДФЕС, решението ѝ е в нарушение на този член и трябва да бъде отменено.

226 Що се отнася до определенията на понятията „съществуваща помощ“ и „нова помощ“, в член 1 от Регламент № 659/1999 се съдържат следните релевантни определения:

„а) „помощ“ означава всяка мярка, изпълняваща всички критерии, определени в член [107, параграф 1 ДФЕС];

б) „съществуваща помощ“ означава:

i) […] всяка помощ, която съществува в съответната държава членка преди влизането в сила на Договора, т.е. схеми за помощ и индивидуална помощ, които са били въведени в действие преди и продължават да се прилагат след влизането в сила на Договора;

ii) разрешена помощ, т.е. схеми за помощ и индивидуална помощ, които са били разрешени от Комисията или от Съвета;

[…]

v) помощ, която се счита за съществуваща помощ поради това, че може да се установи, че в момента на въвеждането ѝ в действие не е представлявала помощ и впоследствие е станала помощ поради еволюцията на Общия пазар и без да е била изменяна от държавата членка. […];

в) „нова помощ“ означава всяка помощ, т.е. схеми за помощ [или] индивидуална помощ, които не са съществуваща помощ, включително измененията на съществуваща помощ;

г) „схеми за помощ“ означава всеки акт, на базата на който и без да се изискват допълнителни мерки за прилагане, може да се предостави индивидуална помощ на предприятията, определени в акта по общ и абстрактен начин и всеки акт, на базата на който помощ, която не е свързана с конкретен проект, може да бъде предоставена на едно или няколко предприятия за неопределен период от време и/или в неопределен размер;

д) „индивидуална помощ“ означава помощ, която не се предоставя на базата на схема за помощи и предоставяне на помощ на базата на схема за помощ, което подлежи на уведомяване;

[…]“.

– По допустимостта

227 Преди да се пристъпи към анализ на настоящото правно основание по същество, трябва да се разгледа доводът на Комисията, че то трябва да се отхвърли като недопустимо.

228 Комисията припомня съдебната практика, съгласно която в рамките на принципа за лоялно сътрудничество между държавите членки и институциите, така както произтича от член 4, параграф 3 ДЕС, и за да не се бави производството, държавата членка, която счита, че става дума за съществуваща помощ, трябва да предостави на Комисията възможно най-бързо след сезирането ѝ с разглежданата мярка доказателствата в подкрепа на това становище (решение от 10 май 2005 г., Италия/Комисия, C-400/99, Rec, EU:C:2005:275, т. 55). Като припомня и установената съдебна практика, съгласно която законосъобразността на решение в областта на държавните помощи трябва да се преценява с оглед на цялата информация, с която Комисията е можела да разполага към момента, в който го е приела (вж. решение от 15 април 2008 г., Nuova Agricast, C-390/06, Сб., EU:C:2008:224, т. 54 и цитираната съдебна практика), Комисията изтъква, че настоящото правно основание не може да се разгледа по същество, тъй като по време на административното производство нито Кралство Дания, нито самият жалбоподател са поддържали, че финансирането на последния чрез лицензионна такса или освобождаването му от корпоративен данък представляват съществуващи помощи.

229 В това отношение трябва да се посочи, че според съдебната практика от съображението, че законосъобразността на решение в областта на държавните помощи трябва да се преценява с оглед на цялата информация, с която Комисията е можела да разполага към момента, в който го е приела, следва, че когато жалбоподател е участвал в процедурата по разследване, предвидена в член 108, параграф 2 ДФЕС, е недопустимо той да се позовава на неизвестни на Комисията фактически доводи, които не е изтъкнал пред нея в хода на процедурата по разследване. За сметка на това, съгласно същата тази съдебна практика няма пречка заинтересованото лице да развие срещу окончателното решение правно основание, което не е било посочено във фазата на административното производство (вж. решение от 11 май 2005 г., Saxonia Edelmetalle и ZEMAG/Комисия, T-111/01 и T-133/01, Rec, EU:T:2005:166, т. 68 и цитираната съдебна практика).

230 Така тази съдебна практика прокарва разграничение между неизвестни на Комисията към момента на приемане на обжалваното решение фактически доводи, които следователно не могат да се изтъкнат за пръв път пред Общия съд срещу това решение (вж. в този смисъл решения Saxonia Edelmetalle и ZEMAG/Комисия, т. 229 по-горе, EU:T:2005:166, т. 70 и CBI/Комисия, т. 68 по-горе, EU:T:2012:584, т. 233), и правните основания. Последната категория включва по-специално правните основания, които почиват върху известна на Комисията към момента на приемане на решението информация. Следователно тези правни основания не могат да се отхвърлят като недопустими (вж. в този смисъл решение от 23 ноември 2006 г., Ter Lembeek/Комисия, T-217/02, Rec, EU:T:2006:361, т. 93—101).

231 От това следва, че доколкото в подкрепа на настоящото правно основание жалбоподателят не се позовава единствено на неизвестна на Комисията към момента на приемане на обжалваното решение информация, това правно основание не може да се отхвърли изначално като недопустимо. То обаче може да се разгледа само доколкото се основава на известна на Комисията към момента на приемане на обжалваното решение информация.

– По същество

232 Комисията излага мотивите, поради които счита, че разглежданите мерки представляват нови помощи в съображение 154 от обжалваното решение, което гласи следното:

„Тъй като TV2 започва радио- и телевизионно разпространение през 1989 г., всичките мерки за TV2 са били взети след присъединяването на Дания към [Съюза]. Вследствие на това мерките, включително ресурсите за таксата за лиценз, представляват по-скоро нова държавна помощ, отколкото съществуваща помощ по смисъла на член 108, параграф 1 от ДФЕС“.

233 На първо място, що се отнася до финансирането му чрез лицензионна такса, жалбоподателят изтъква, че става дума за схема за финансиране, приета преди присъединяването на Кралство Дания към Съюза. Тази схема продължила да се прилага и след присъединяването на Кралство Дания, като била приспособена след създаването на TV2, за да може то да се ползва от същото финансиране като предоставеното на DR. Това удължаване обаче не променяло по никакъв начин естеството на помощта и не налагало извършването на каквито и да било промени в посочената схема, които могат да повлияят върху преценката относно съвместимостта на въпросната помощ. Ставало дума за помощ, предоставена на същия вид предприятие, а именно обществена телевизия. Всъщност TV2 поемало същите задължения за обществена услуга като DR — операторът, който първоначално е бил единствен получател на помощта. Нито обстоятелството, че TV2 е било учредено като самостоятелно предприятие, а не като нов канал в рамките на DR, нито обстоятелството, че помощта от лицензионна такса му е била прехвърляна чрез фонд TV2 и не е била негов единствен източник на финансиране, можели да доведат до различен извод.

234 В подкрепа на тези доводи жалбоподателят се позовава на множество решения на Комисията относно финансирането на обществени телевизии в други държави членки. Той се позовава по-специално на Решение C(2005) 1166 окончателен от 20 април 2005 г., Франция — Лицензионна такса за разпространение на радио- и телевизионни програми (помощ E 10/2005) (ОВ C 240, стр. 20), с което Комисията обявява, че помощите предоставени от Френската република на France Télévision представляват съществуващи помощи по смисъла на член 1, буква б) от Регламент № 659/1999. Според жалбоподателя въпреки многобройните промени в самоличността и броя на лицата, които са се ползвали от режима на лицензионната такса във Франция, Комисията е счела, че тази такса винаги е отивала за публичното радио- и телевизионно разпространение и че следователно естеството на разглежданата мярка, нейната цел, правно основание, предназначение, както и нейният източник на финансиране не са променени. Според жалбоподателя и в останалите, изтъкнати от него решения, се съдържат подобни анализи.

235 Жалбоподателят не вижда с какво положението му се различава от положенията, разглеждани в останалите решения на Комисията, на които той се позовава. Жалбоподателят счита, че съгласно практиката на Комисията разширяването на съществуваща схема за финансиране, така че да обхване предприятие от същия вид, като предприятията, които са се ползвали от тази схема преди присъединяването на съответната държава членка към Съюза, не е релевантно изменение, което в настоящия случай може да обоснове извод, различен от този, до който е стигнала Комисията в останалите решения. Според жалбоподателя от това следва, че обжалваното решение трябва да се отмени в частта, в която се приема, че финансирането му чрез средства от лицензионна такса представлява нова помощ.

236 В това отношение трябва да се посочи, че от самите определения за съществуваща помощ и за нова помощ, припомнени в точка 226 по-горе, следва, че когато дадена помощ е предоставена на нов получател, различен от получателите на съществуваща помощ, по отношение на този нов получател може да се говори само за нова помощ.

237 В това отношение трябва да се прави разграничение между схемите за помощ, от една страна, и индивидуалните помощи, от друга. Доводите на жалбоподателя не държат сметка за това разграничение.

238 Една схема за помощ може да се състои в разпоредба, която определя общо и абстрактно предприятията, на които могат да се предоставят помощи, без да е необходимо да се приемат допълнителни мерки за прилагане. Така не е изключено от схема за помощ, която представлява съществуваща помощ, да могат да се ползват и предприятия, които не са съществували към момента на установяване на тази схема, но които, ако бяха съществували, щяха да отговарят на критериите за получаване на въпросната помощ. В този случай, ако впоследствие такава схема за помощ бъде променена, тя се превръща в схема за нови помощи само ако изменението засегне първоначалната схема в самата ѝ същност. Когато обаче новият елемент е ясно отделим от първоначалната схема, не може да става въпрос за подобно съществено изменение и тогава само новият елемент представлява нова помощ, предоставена на получатели, които без изменението не биха могли да се ползват от въпросната помощ (вж. в този смисъл решение от 30 април 2002 г., Government of Gibraltar/Комисия, T-195/01 и T-207/01, Rec, EU:T:2002:111, т. 109—116).

239 Тези съображения не могат да се приложат към съществуващите индивидуални помощи. По дефиниция от тези помощи се ползват конкретни предприятия. Така, когато впоследствие дадена помощ бъде предоставена на друго предприятие, различно от това, което се е ползвало от съществуваща помощ, по отношение на това друго предприятие неминуемо е налице нова помощ, включително когато въпросната помощ е идентична по естеството и съдържанието си със съществуващата помощ.

240 От това следва, че в случая трябва да се установи дали разпоредбите, свързани с лицензионната такса, във вида, в който са съществували към момента на присъединяването на Кралство Дания към Съюза, установяват схема за помощ, или се отнасят до индивидуална помощ.

241 Жалбоподателят обаче не посочва никаква информация, известна на Комисията към момента на приемане на обжалваното решение, която да навежда към първата от двете хипотези, посочени в точка 240 по-горе.

242 Всъщност жалбоподателят се позовава единствено на текста на писмото на Комисията от 21 януари 2003 г., с което тя уведомява Кралство Дания за решението си да започне предвидената в член 108, параграф 2 ДФЕС процедура по отношение на разглежданите мерки, така както е възпроизведено в *Официален вестник на Европейския съюз* (ОВ C 59, стр. 2) на автентичния език (датски). В съображение 86 от това писмо е посочен първият Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed от 1920 г. Както е посочено в същото съображение и както впрочем признава самият жалбоподател обаче, единствената цел на установената с този закон лицензионна такса е финансирането на DR. Следователно трябва да се заключи, че с разпоредбите относно лицензионната такса във вида, в който са съществували към момента на присъединяване на Кралство Дания към Съюза, не е била установена схема за помощ, а индивидуална помощ в полза на DR.

243 В това отношение следва да се отбележи, че според установената съдебна практика в контекста на правото на конкуренция, включително за целите на прилагане на член 107, параграф 1 ДФЕС, понятието „предприятие“ обхваща всеки субект, който извършва икономическа дейност, независимо от правния му статут и начин на финансиране (вж. решения от 10 януари 2006 г., Cassa di Risparmio di Firenze и др., C-222/04, Rec, EU:C:2006:8, т. 107 и цитираната съдебна практика и от 12 септември 2013 г., Германия/Комисия, T-347/09, EU:T:2013:418, т. 48).

244 От тази съдебна практика следва, че за да се идентифицира получателят на една съществуваща помощ, трябва да се държи сметка за икономическата единица, която представлява получателят на тази помощ, независимо от евентуалните промени в правния му статут. Следователно дори една индивидуална помощ може да се счете за съществуваща помощ, включително когато е предоставена на правен субект, създаден след установяването на помощта и след присъединяването на съответната държава членка към Съюза, ако се окаже, че макар да не е съществувал като такъв към момента на установяването на помощта, към този момент въпросният правен субект е бил част от предприятието, тоест от икономическата единица, на която е била предоставена съществуващата помощ.

245 От тези съображения следва, че в случая Комисията е трябвало да установи не дали TV2 е било уредено като юридическо лице след установяването на лицензионната такса (страните не спорят, че това е така), а дали то е ново, напълно независимо от DR предприятие, или напротив представлява само част от икономическата единица на DR, която е била отделена от последното. Във втората хипотеза помощта от лицензионната такса би могла да се счете за съществуваща по отношение на TV2.

246 Трябва да се констатира обаче, че жалбоподателят не се позовава на никаква информация, която е била на разположение на Комисията към момента на приемане на обжалваното решение и която е можела да я накара да стигне до този извод. Напротив, самият жалбоподател посочва в писменото си становище, че „TV2 е било учредено като отделно предприятие“ и че „е било създадено, за да подсили медийния плурализъм в региона, в който се говори датски език“.

247 Ето защо Комисията не може да бъде упрекната в никаква грешка, поради това че въз основа на информацията, с която е разполагала към момента на приемане на обжалваното решение, е заключила, че TV2 е не само правен субект, създаден след присъединяването на Кралство Дания към Съюза, а и ново предприятие, учредено след това присъединяване. Всъщност именно в този смисъл следва да се разбира констатацията в съображение 154 от обжалваното решение, че „TV2 започва радио- и телевизионно разпространение през 1989 г.“. В съответствие със съображението, изложено в точка 239 по-горе, това обстоятелство обаче неминуемо води до констатацията, че помощта, която му е била предоставена чрез лицензионната такса, представлява нова, а не съществуваща помощ.

248 Впрочем тази констатация позволява да се направи разграничение между настоящия случай и случая, разглеждан в решението на Комисията, на което се позовава жалбоподателят (вж. т. 234 по-горе). Всъщност от текста на съображение 33 от това решение следва, че макар да е променена юридическата правосубектност на субектите, получатели на разглежданата по това дело помощ, тези субекти са образувани от „фрагментирането“ на първоначалния получател на съществуващата помощ. С други думи, за разлика от случая по настоящото дело, в случая по въпросното дело получателят на помощта е бил част от икономическата единица, която се е ползвала от първоначалната помощ.

249 При всички положения практиката на Комисията при вземане на решения по други дела не би могла да се отрази на валидността на обжалваното решение, която може да се преценява единствено от гледна точка на обективните норми на Договора за функционирането на ЕС (решение от 20 май 2010 г., Todaro Nunziatina &C., C-138/09, Сб., EU:C:2010:291, т. 21).

250 От всички изложени съображения следва, че настоящото правно основание трябва да се отхвърли като необосновано, доколкото се отнася до квалифицирането като нова помощ на средствата от лицензионна такса, получени от TV2.

251 На второ място, жалбоподателят изтъква, че освобождаването от корпоративен данък, което в обжалваното решение също е квалифицирано като нова помощ, трябва да бъде счетено за съществуваща помощ.

252 Според жалбоподателя член 3, параграф 1, точка 1 от Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber (Закон за облагане на доходите на акционерните дружества), в редакцията му приложима към момента на присъединяване на Кралство Дания към Съюза, предвижда, че държавата и нейните институции са освободени от данъци. Това освобождаване се простирало и върху DR, което се ползвало от него от създаването си. Жалбоподателят изтъква, че при създаването на TV2 е било счетено за уместно да му бъде предоставено същото третиране и че то е било включено в списъка на освободените от корпоративен данък държавни институции. В това отношение жалбоподателят се позовава на проектозакон № 145 от 14 януари 1987 г. за изменение на Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber. От изложението на мотивите на този проект следвало, че той има за цел да постави TV2 на равна нога с DR, що се отнася до облагането с данъци.

253 Така жалбоподателят изтъква, че на TV2 не е било предоставено някакво специално предимство, от което не са се ползвали други сравними предприятия преди присъединяването на Кралство Дания към Съюза. По отношение на TV2 само била следвана една установена практика, за да му бъде гарантирано равно третиране. Поради това освобождаването от данък на TV2 трябвало да се счита за съществуваща помощ.

254 С оглед на тези доводи трябва да се посочи, че от съображенията и от съдебната практика, посочени в точка 238 по-горе, следва, че помощ, предоставена в рамките на схема за помощ, не може да се счита за съществуваща по отношение на получател, който не би имал право на тази помощ без изменение на въпросната схема. Само по отношение на предприятията, които са могли да се ползват от помощта по въпросната схема преди каквото и да било изменение, се поставя въпросът дали едно евентуално изменение засяга същността на първоначалната схема, в който случай тази схема се превръща в схема за нови помощи, или изменението се състои в нов ясно отделим от първоначалната схема елемент, в който случай само този нов елемент представлява нова помощ.

255 В случая, разбира се, е вярно, че разпоредбата, която предвижда общо и абстрактно освобождаване от данък на държавни предприятия, би могла да представлява схема за помощ съгласно член 1, буква г) от Регламент № 659/1999. Нито от доводите на жалбоподателя, нито от доказателствата по делото обаче следва, че към момента на приемане на обжалваното решение Комисията е била запозната с подобна разпоредба на датското право, предхождаща присъединяването на тази държава членка към Съюза, която би могла да се приложи и към TV2.

256 Напротив, самият жалбоподател посочва (вж. т. 252 по-горе), че при създаването му е било „счетено за уместно да му бъде предоставено същото третиране“ в областта на данъците като това, от което се ползва DR. Освен това жалбоподателят се позовава на едно изменение на релевантното датско законодателство от 1987 г., което го включва в списъка на държавните институции, освободени от корпоративен данък. В съответствие с изложените в точка 254 по-горе съображения обаче, тези твърдения далеч не доказват, че предоставеното на жалбоподателя освобождаване от корпоративен данък представлява съществуваща помощ, а по-скоро потвърждават, че става дума за нова помощ, тъй като въпросното освобождаване е предоставено на жалбоподателя едва със законова разпоредба, приета след присъединяването на Кралство Дания към Съюза.

257 В репликата си жалбоподателят изтъква, че „от момента на създаването си той се ползва от предоставеното на държавата и на нейните институции освобождаване от [данък]“ и следователно е „безполезно да се въвежда изрично освобождаване“ в негова полза. Последващото изменение от 1987 г. на релевантния закон „само изясняло факта, че DR и TV2 се намират в едно и също положение от данъчна гледна точка“.

258 Независимо от факта, че тези твърдения изглежда отчасти противоречат на твърденията в жалбата, трябва да се констатира, че жалбоподателят не твърди, че към момента на приемане на обжалваното решение Комисията е разполагала с информация, която да я накара да заключи, че предоставеното на TV2 освобождаване от корпоративния данък представлява само прилагане на съществуваща схема за помощ. Напротив, жалбоподателят признава, че „едва в жалбата TV2 е информирало за пръв път Комисията за освобождаването от корпоративен данък на държавата и на нейните институции“. При липсата на такава информация и предвид факта че това освобождаване е било предвидено изрично за пръв път със закон, приет през 1987 г., Комисията не може да бъде упрекната в допускането на никаква грешка за това, че е счела въпросното освобождаване за нова помощ.

259 За изчерпателност, следва да се констатира, че информацията, на която се позовава жалбоподателят пред Общия съд в подкрепа на довода си, резюмиран в точка 257 по-горе (информация, която впрочем не е съобщена на Комисията по време на административното производство), очевидно не потвърждава твърдението, че законът от 1987 г. — приет, за да се освободи от данък жалбоподателят — само потвърждава съществуващо правно положение. Всъщност както при позоваване на правното положение преди приемането на предложеното изменение, в изложението на мотивите на проектозакона, посочен в точка 252 по-горе, по отношение на данъчното положение на TV2 и на фонд TV2 се посочва следното: „Подлежат на облагане обаче всички евентуални приходи от търговска дейност“. Така изглежда, че авторите на предложеното изменение са смятали, че без това изменение приходите на TV2 от „търговска дейност“ ще подлежат на облагане. С други думи, това извлечение показва, че не става дума за изрично потвърждаване на вече съществуващо правно положение, а за въвеждането в полза на жалбоподателя на освобождаване от данък, от което той не се е ползвал преди това.

260 От всички изложени съображения следва, че второто правно основание е необосновано и в частта, в която се отнася до квалификацията като нова помощ на освобождаването на жалбоподателя от корпоративен данък.

261 Ето защо второто правно основание следва да се отхвърли изцяло.

262 От всички изложени съображения следва, че обжалваното решение трябва да се отмени в частта, в която Комисията приема, че рекламните приходи за 1995 г. и 1996 г., платени на TV2 чрез фонд TV2, представляват държавни помощи, и да се отхвърли жалбата в останалата ѝ част.

По съдебните разноски

263 По смисъла на член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. По смисъла на параграф 3 от същия член, ако страните са загубили по едно или няколко от предявените основания, всяка страна понася направените от нея съдебни разноски. Общият съд обаче може да реши една от страните да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото оправдават това.

264 В случая както Комисията, така и жалбоподателят са загубили частично делото, тъй като Общият съд отменя частично обжалваното решение и отхвърля жалбата в останалата ѝ част. Тъй като жалбоподателят не е направил искане за осъждането на Комисията да заплати съдебните разноски, а Комисията е направила искане за осъждането на жалбоподателя да заплати съдебните разноски, трябва да се реши, че жалбоподателят ще понесе изцяло направените от него съдебни разноски, както и три четвърти от съдебните разноски на Комисията. Комисията ще понесе една четвърт от направените от нея съдебни разноски.

265 По смисъла на член 138, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник държавите членки, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Ето защо Кралство Дания следва да понесе направените от него съдебни разноски. От друга страна, тъй като Viasat не е направило официално искане за осъждането на жалбоподателя да заплати съдебните разноски, свързани с встъпването, следва да се разпореди то да понесе направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

1) Отменя Решение 2011/839/ЕС на Комисията от 20 април 2011 година относно мерките, приведени в действие от Дания (C 2/03) за TV2/Danmark, в частта, в която Комисията е приела, че рекламните приходи за 1995 г. и 1996 г., платени на TV2 чрез фонд TV2, представляват държавни помощи.

2) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

3) TV2/Danmark A/S понася направените от него съдебни разноски, както и три четвърти от съдебните разноски на Европейската комисия.

4) Комисията понася една четвърт от направените от нея съдебни разноски.

5) Кралство Дания и Viasat Broadcasting UK Ltd понасят направените от тях съдебни разноски.

Gratsias Forwood Wetter

Постановено в публично съдебно заседание в Люксембург на 24 септември 2015 година.

Подписи